

NOVEMBER, 1938

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS**

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management-Upravištvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Ac-
ceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri

Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIЈONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMESĚ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

AVE MARIA

Novemberska šte. 1938—

—Letnik XXX.

SKOZI LETO S CERKVIJO

Fra. Martin OFM.

MESEC vernih duš. Vera nas uči, da trpijo v vicah duše za grehe, ki so jih naredile na zemlji. Greh sam jim je Bog sicer že odpustil, ampak greh zasluži kazen. Kdor ni popolnoma zadostil božji pravičnosti v tukajšnjem življenju, mora nadaljevati zadoščevanje na onem svetu. Zakaj Gospod sam pravi: Nič nečistega ne more v nebesa. Božje oči so preveč čiste in svete, da bi mogle gledati kaj omadeževanega.

Duše v vicah morajo veliko trpeti. Več kot bi mogel kdorkoli trpeti tukaj na zemlji. Toda kljub temu so popolnoma vdane v božjo voljo, ker vedo, da so si same zaslužile svojo usodo. Same dobro čutijo, da se morajo očiščevati in zadostovati božji svetosti. Vedo tudi, da bo prišel nekoč konec njihovega trpljenja in da bodo potem združene z Bogom za vse veke.

Duše v vicah ne morejo nič več zaslužiti zase. Zanje je prišla noč, o kateri govori Zveličar, in pravi, da v tisti noči ne more nihče več delati. Zanašajo se edino na božje usmiljenje in pa na naše molitve ter žrtve v njihov namen.

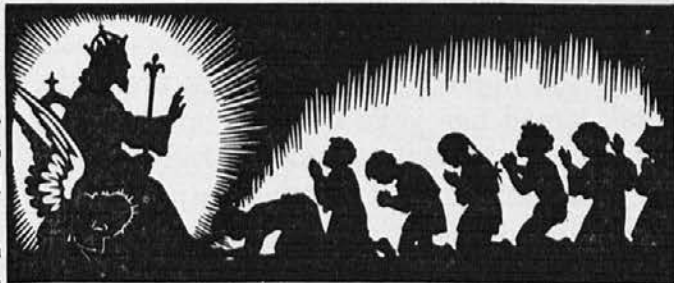
Dan 2. novembra je dan vernih duš. Cerkev takrat na stežaj odpira svojo duhovno zakladnico in nam dovoli iz nje zajemati bogastvo odpustkov za duše v vicah. Zajemajmo radovoljno iz te zakladnice in prosimo Boga, da po svoji previdnosti razdeli nabrane odpustke med duše.

Pa tudi ves mesec november je posvečen temu namenu. Naredimo torej takoj prvi dan

tega meseca namen, da hočemo skozi ves mesec darovati vse svoje molitve in dobra dela za duše rajnih, posebno svojih dragih.

Prvi dan novembra je pa praznik vseh svetnikov ali god zmagoslavne Cerkve. To ni praznik samo onih svetnikov, ki so uradno od Cerkve proglašeni za svete, ampak prav vseh, ki so že v nebesih. Tako se ta dva dneva odlikujeta izmed drugih s tem, da nam predstavljata nad vse živo zvezo med zmagoslavno, trpečo in vojskujočo se Cerkvijo. Mislimo na to resnico in se zahvaljujmo Bogu zanjo zlasti vselej, kadar v apostolski veri izgovarjamo one besede: Občestvo svetnikov . . .

V tem mesecu bomo letos tudi doživeli prvi in zadnji dan cerkvenega leta. Cerkvno leto se prične s prvo adventno nedeljo. Prva adventna nedelja je vedno tista, ki je najbližja prazniku sv. Andreja, ki pade na dan 30. novembra. Letos je torej dne 27. novembra prva adventna nedelja. Takrat bo v cerkvenem pomenu že 'novo leto', obenem pa se bomo začeli pripravljati na Božič.

NAGLE IN NEPREVIDENE SMRTI . . .

Justina Paul, Lorain.

NAGLE in neprevidene smrti, reši nas, o Gospod! Kako lepa in velika je ta prošnja. Kolikokrat jo izgovarjamo in molimo v litanijah vseh svetnikov. Pa morebiti vse premalo pomislimo, kako važne besede izgovarjamo. Saj je ravno od uslišanja te prošnje odvisna vsa naša večnost. Zato je zelo potrebno, da molimo to prošnjo z vsem srcem, ne samo z besedami. Pa tudi ne samo takrat, kadar molimo litanije, ampak pogosto bi morala priti na naše ustnice, ali pa vsaj v naše srce.

Komaj pa je bolj pripraven čas v cerkvenem letu, da si pokličemo v spomin važnost te prošnje, kot je mesec november, mesec vseh svetnikov in vernih duš. Ko mislimo na drage pokojne in molimo zanje, nam pač nehote pride na misel: Kakšna bo pa moja smrt in kdaj pride? Ali bo srečna ali nesrečna, prevedena ali neprevidena?

Lepo je Cerkev uredila, da praznujemo praznik vseh svetnikov in vernih duš drugega za drugim in je potem ves mesec temu spominu posvečen. Svetniki v nebesih nas tako živo spominjajo in nam kličejo, kaj je srečna smrt. Živeli so za Boga, za Boga so tudi umrli. Vedno znova slišimo njihov opomin: Kakršno življenje, taka smrt. Isto nam kličejo verne duše. Tudi one predobro vedo, kaj pomeni srečna smrt in kako koristno je, da se nanjo vedno pripravljamo. Vedno, pravim, ne šele takrat, ko nas že davi smrtna bolezen in so nam že ure štete. Vsak izmed nas je že bil kdaj bolan ali bil v veliki nevarnosti. Vsak bo rad priznal, da je kaj nezmožen v takem slučaju, da bi se pripravljaj na smrt. Ko se zvijaš v bolečinah, imaš z drugimi mislimi preveč opraviti.

In če vidiš, da je le še nekaj hipov pred teboj, kako bi mogel v tistem kratkem času vse popraviti, kar si kdaj v življenju zagrešil?

Posebno pa mora še dandanes resnoba smrti napolniti naše srce, ko toliko slišimo in beremo o naglih in nepričakovanih smrtih. Koliko jih je, ki jim srčna kap v hipu uniči življenje iz vseh stanov in poklicev. Potem pa razne nezgode, recimo samo avtomobilske nesreče. Kako malo smo nekdanj v starem kraju slišali o srčni kapi, tu je pa toliko tega.

Ali ni to dovolj glasna božja pridiga v današnji razuzdan in v pregrehe pogreznjen svet, da naj se dvigne iz prepalosti in se pripravlja na srečen konec? Ko bomo v mesecu novembru častili svetnike v nebesih in molili za verne duše, prosimo jih, da naj posredujejo za nas zlasti v tistem hipu, ko bomo tudi mi sami prestopali prag večnosti. Obračajmo se pa pogosto tudi naravnost k Bogu za milost srečne smrti in ponavljajmo pred njim one lepe besede: Nagle in neprevidene smrti reši nas, o Gospod!

PRED SV. OBHAJILOM

P. Evstahij OFM.

**Skrivnost: premila Hostija! —
Ti nam si vir zveličanja,
iz Tebe milosti teko
na poti v blaženo nebo . . .**

**Gospod, očisti srca naša,
naj duša bo brez madeža
in s Tvojo voljo naj soglaša
v trpljenju volja vsakega!**

**Želje in misli nam prenovi,
posveti nas in blagoslovi;
da vneti bomo za krepost,
zoreli za višav sladkost!**

PRIDIGA

P. Bernard.

MATI je imela bolnega otroka. Imel je angino. Usta in grlo polno gnolja in nesnage. Prišel je zdravnik in dal stekleničico lepe svetle medicine. Otrok je hotel piti, toda mati mu je rekla: Ne smeš! Škoda tako lepega zdravila za tvoje umazana usta in grlo. Čakaj, da boš spet zdrav. Bodi priden in mirno leži v postelji. Ko boš boljši in ne boš imel več tako umazanih ust, ti bom dala piti iz te stekleničice.

Kaj mislite o tej materi? Ali je bila zelo pametna?

Bila je pa druga mati, ki je silila otroka, naj pije od zdravnika predpisano medicino. Toda otrok je dejal: Mama, pogledj, kako lepo se sveti in blišči ta medicina. Obrni stekleničico proti luči in boš videla, da se blešči kakor drag kamen. Ali se spodobi, da bi jo pil, dokler je tako pust okus v mojih ustih in toliko vnetja v mojih prsih? Čakaj, mama, da bom spet zdrav, potem bom pil to medicino.

Če bi tebi, mati, tvoj otrok kaj takega govoril, kaj bi mu rekla? Da je zelo pameten? Ne verjamem.

Zdaj pa poslušajte nekaj drugega!

Ljudje smo vsi bolni otroci. Vsi bolehamo, vsi imamo razne bolezni na duši, v svojem duhovnem življenju. Naša mati Cerkev se sklanja nad nami in nam ponuja duhovno medicino, ki jo je dobila od zdravnika Jezusa. Ta medicina so sveti zakramenti, posebno sv. obhajilo. Med otroci je pa veliko število takih, ki pravijo: Ne upam se jemati te medicine, bolan sem, grešen sem, slab sem . . . Kadar bom boljši, bom šel k sv. obhajilu prav pogosto, morebiti celo vsak dan.

Zakaj pa zdaj pravite, da ta otrok pa-

metno in modro govori? Prav tako nespametno kakor oni, ki ste ga malo poprej z mano vred za neumnega imeli.

Čujte! Božji Zveličar nam je dal sveto obhajilo. Zakaj nam ga je dal? Ali mislite, da ga nam je dal za ZDRAVILO v naših duhovnih boleznih, ali za PLAČILO tistim, ki so tako pridni in sveti, da nimajo nič greha? O, če še ne veste, vzemite na znanje, da ga nam je dal za zdravilo, ne pa za plačilo. Odkod to vemo?

Vsak katekizem nam pove. Pa to nam pove tudi sam Jezus: Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, jaz vas bom poživil. Ni rekel: Pridite k meni vsi tisti, ki ste pridni in sveti in brez greha, pa vam bom jaz plačilo dal. Ne, ni tako rekel. S tem je povedano, da sveto obhajilo ni dano za plačilo, ampak za zdravilo v dušnih boleznih. Noben zdravnik ne daje svojih kapljic in kroglic in praškov za nagrado, ampak za zdravilo.

Ali razumete, dragi moji, kaj vse to pomeni?

Naša mati Cerkev ni tako nespametna, kot je bila tista mati, ki sem v začetku o njej govoril.

Žal pa, da je med nami vse polno otrok, tako nespametnih in neumnih, kakor je bil tisti otrok, ki se je otresal zdravila.

Duhovnik, spovednik, misijonar polaga ljudem na srce, naj bi začeli hoditi vsak dan ali vsaj kolikor mogoče največkrat k sv. obhajilu. Pa pravijo ljudje, ti veliki otroci matere Cerkve, ti bolni veliki otroci torej pravijo: Ja, kako bom, saj si ne upam, sem tako grešen ali grešna, tako polna napak . . .

In vse prigovarjanje ne pomaga, ne gredo, pa ne gredo. K maši še pride ta ali oni tudi na delavnik, k sv. obhajilu pa — Bog varuj! Mati Cerkev dopoveduje in dopoveduje, da lahko gremo vrak dan, ako le nimamo smrtnega greha — smrtni greh namreč ni bolezen ampak smrt duše! — in

da imamo zraven dober namen. Naši veliki otroci pa pravijo drugače in bi se dali prej pogovoriti, da bi šli s samimi malimi grehi dvakrat po vrsti k spovedi za eno samo sveto obhajilo, kakor pa da bi po eni sami spovedi šli dva dni po vrsti k sv. obhajilu. Zavoljo tega je marsikatera naša fara v desetletjih svoje zgodovine tako "napredovala", da lahko svoje vsakdanje obhajance prešteje na prstih ene roke . . .

Dragi moji, kaj pravite na vse to? Zlasti še ve, krščanske žene in matere, kaj pravite na vse to? Ne odgovarjajte meni, ne odgovarjajte druga drugi, naj odgovori vsaka sama sebi, odgovori naj pa tudi Jezusu takrat, ko Ga duhovnik drži v roki pred oltarjem in proti vam obrnjen govori besede: Ecce Agnus Dei . . . Glejte Jagnje božje, glejte, ki odjemlje grehe sveta . . . Amen.

BOŽJA MATI IN NAŠA!

P. Evstahij OFM.

Bodi pozdravljena, jasna Kraljica,
Mati Marija, nebeška Gospa!
Bodi pozdravljena, vedno Devica,
čista nevesta svetosti Duha! —
Večna Beseda meso je postala,
Sin Vsemogočnega pride na svet:
Tebe Previdnost je blaga izbrala,
da si rodila deviški nam Cvet . . .

Jezusu Mati si, lilija bela,
sveže cvetoča na veke vekov! —
Tvoje dobrote in čednosti dela
Cerkvi so božji pomoč, blagoslov . . .
Krista Gospoda po Tebi častimo,
s Tabo po Njem pa Očeta Boga . . .
Slave se Tvoje nad vse veselimo:
Mati si naša, lepota neba! —

Blažena vsa v veličastnem si Bogu:
Trojstvo prelepo najvišji je Dar! —
Z Jezusom vladaš izvoljenih krogu,
žive Modrosti brezmadežna stvar . . .
Bodi pozdravljena, ljubljena Mati!
Vdano se dviga nam pesem srca:
Hočemo božji in Tvoji ostati,
Tvoji na veke, o naša Gospa!

"ZDRAVA MARIJA" PRED TABERNAKLJEM

Šolska sestra.

ZA "Očenašem" je najlepša molitev "Zdrava Marija". Vsak katoličan jo zna, vsak jo ljubi. Nežne ustnice deteta v materinem naročju jo jecljajo... Po tej molitvi se mladina izroča v varstvo Brezmadežne . . . Z "Zdravo Marijo" se poslavljajo trpini od sveta in v najtežji uri iščejo pomoči pri Njej, katere velja pozdrav: Zdrava Marija!

Vsepovsod lahko častimo Marijo. Doma, na potu, pri delu, kjerkoli lahko pošiljamo pozdrave nebeške Kraljici . . . Vesela jih bo naša ljuba Gospa, katere pesem ljubezni src naših velja . . . Tisočkrat večjo radost pa bomo pričarali v srce naše nebeške Matere, če jo bomo častili z njeno molitvijo v telesni navzočnosti Njenega Sina. "Zdrava Marija" pred tabernakljem bo tudi evharističnemu Jezusu draga, saj ga je ravno ta pozdrav priklical na zemljo. Poslušal jo bo in izlil tisoč blagoslovov nanj, ki časti in ljubi njegovo Mater. Pojdimo torej pred tabernakelj in v družbi Jezusa in premislimo vse besede Mariji tako ljubega pozdrava!

"Zdrava, Marija!"

Ko naše ustnice izgovarjajo te besede, pohitimo nehote v Nazaret . . . Slišimo, kako angel Gabriel pozdravlja svojo bodočo Kraljico: "Zdrava, Marija!" V teh dveh besedah zaslutimo oddaljeno svetlikanje evharistične luči . . . Znanilki, predhodnici Sonca tabernaklja: Zdrava, Marija.

S kakšnim spoštovanjem pozdravlja angel Marijo! S kako ljubeznijo! Pridružimo se mu . . . O, saj bi bilo naše življenje brez Marije tako strašno temno, tako silno pusto, tako zelo težko! Kako bi mogli skozi vso temo, če bi nam ne sijalo na našo življensko pot evharistično Sonce? Kako bi

mogli skozi samotno puščavo varno in bi ne zgrešili poti, če bi ne bilo senčne Oaze tabernaklja? Kot izgubljeni sinovi bi se hranili s hrano grešnikov — ko bi ne bilo Marije... Tako pa dan za dnem sedamo k svatovski mizi, kjer se nasičujemo z angelsko Hrano... Kaka neznosna, grda ječa, bi bilo naše življenje, če bi ne bilo Marije, če bi ne bilo Lepote v tabernaklju . . . Hvala Mariji za Lepoto!

Zdrava, torej Marija! O zarja evharističnega Sonca! Pozdravljena, Delivka največjega Bogastva, ki je shranjen za nas v tabernaklju! Zdrava, Mati Boga naših src!

“Milosti polna.”

Polna milosti! Ali razumemo, kaj te bese pomenijo? Morda malo, od daleč, za silo slutimo, kadar smo zelo goreče prejeli sv. obhajilo in ko Delivec milosti napolnuje naše duše z milostjo, vsaj malo takrat vemo, da smo napredovali v milosti. Polni milosti pa še nismo bili nikoli. Marija je bila in to še preden jo je pozdravil angel. Kako bogastvo milosti neizmerno, milijonsko se je z vsakim trenutkom, ki ga je preživela v Jezusovi bližini, množilo v njeni duši! Njeno dolgo, devetmesečno obhajilo! Njeno tesno združenje z Jezusom v teku 33 let! O, in kakšni valovi milosti so zagrinjali Marijino dušo, ko je po ustanovitvi sv. Rešnjega Telesa, zopet doživljala dneve božjega materinstva, ko je prejemale sv. obhajilo!

Po vsej pravici gre Mariji pozdrav: “Polna milosti” — polna evharistične Milosti. Pa ni zapravljala Marija evharističnih milosti! Kako jih je zbirala, vsako, najmanjšo in to Ona, tako bogata! In ravno radi tega pojdemo k nji! Naj tudi nas nauči, kako moremo svoje duše obogatiti s presveto Evharistijo! Naj govori za nas pri svojem evharističnem Sinu, kadar smo bili tako grdi, tako nehvaležni, da se nismo brigali za njegovo pričujočnost v naši bližini.

Da smo še zmeraj taki berači in prav nič polni milosti, ni božja krivda. Naša lastna krivda! Ko zakrknemo svoja srca, da ne bi preveč vzljubili evharističnega Jezusa! Ko se ustrašimo vsake male žrtve, ki bi jo bilo treba doprinesti, da bi včasih obiskali Jezusa; da bi ga razveselili s tem ali onim delom ljubezni; da bi se z večjo vnemo in bolj skrbno pripravljali na sv. obhajilo in daljše in lepše zahvaljevali. O, da, zelo, zelo potrebujemo Marijine pomoči!

Zdrava, polna evharistične milosti! Zdrava, dobra, ljubeča Mati! Dovolj, da Ti v družbi Jezusa pošljemo v nebesa prelepe pozdrave: Zdrava Marija!

“Gospod je s Teboj.”

Jezus je s Teboj! Vedno je bil s Teboj, Kraljica nebes. Še preden si, Danica, prisijala v temini človeštva, da si naznanila prihod evharističnega Sonca — od vekomaj je bil s Teboj. Ves čas svojega zemskega življenja je bli Jezus s Teboj in tudi v svoji smrti je bil s Teboj. Ničesar vaju ni moglo ločiti — tudi v nebesih je Gospod s Teboj, Vladarica raja . . .

Ker je Jezus vedno s Teboj, o skrbna Čuvarica tabernaklja, se zaupno obračamo na Te: Naj bo tudi z nami Jezus! Naj iščemo pohvale v njegovih očeh . . . Naj hrepenimo po radostih, shranjenih v evharističnem Srcu . . . Naj bo v delu in trudu in skrbeh in v skušnjavah in preizkušnjah in v trpljenju Tvoj Sin vedno z nami . . . Vedno vse dni našega življenja in še prav posebno takrat, ko se bo sonce nagnilo v zaton, naj bo Jezus v presv. Zakramentu z nami. In z vsemi, ki jih ljubimo in so nam blizu in nas skrbi njih bodočnost, z vsemi naj bo Jezus — in Ti, Marija, tudi . . .

“Blagoslovljena si med ženami.”

Ko je sv. Elizabeta izgovorila te besede, pač ni vedela, da je počastila Marijo v imenu vsega človeštva. Nobena druga Evi-

na hči ni bila spočeta brez greha. Samo Marija je ljubila Boga z vsem srcem. Ona, edina, je bila vredna postati Mati božja. V resnici: Blagoslovljena med ženami! Toda, ko premišljujemo njeno veličino, njeno odliko, pridemo do zaključka: Marija je blažena med ženami — radi Jezusa. Jezus je hotel, da bo njegov prvi tabernakelj na zemlji čist, ves krasan . . . zato njeno brezmadežno spočetje. Vsa njena svetost, vsa njena ljubezen, vsa njena mogočnost je v Jezusu, z Jezusom.

Enako z nami. Rasli bomo v pobožnosti, napredovali v ljubezni in svetem življenju v kolikor se bomo približali Jezusu. Nobena duša ne more postati resnično velika, vsa božja, če ni tesno združena z Bogom. Čim bližje mu pridemo, tem bolj se navzamemo njegovih čednosti. Z vsako sv. mašo, z vsakim sv. obhajilom, z vsakim obiskom se tesneje združimo z Jezusom in počasi, da niti sami ne vemo kako, Jezus oblikuje našo dušo v svojo podobnost. Čimbolj živimo z evharističnim Jezusom, tem bolj bo Bog živel v nas.

**“Blagoslovljen je sad Tvojega telesa,
Jezus.”**

Naša ljuba Gospa presv. zakramenta, radi bi Te razveselili. Tvojemu Sinu bi radi zapeli slavospev ljubezni naših src. Poslušaj nas, Mati evharističnega Boga: Ti mu pokloni besede češčenja, ker smo sami tako nevredni . . . Blagoslovljen bodi Jezus v Zakramentu ljubezni! Naj bo češčenje presveto Srce Jezusovo v presvetem Zakramentu!

Kako vendar grdo ravnamo z Bogom, kako smo včasih skopi! Poznamo samo molitve, ki se začenjajo z “daj mi to, daj mi ono” — a božja čast nam je deveta briga... Kaka sebičnost! O, Marija, izprosi nam od Jezusa milost, da bomo že vendar spoznali: Naša življenska ambicija bi morala biti, ši-

riti čast evharističnega Srca . . . Pripravljati mu pot v srca, ki ga ne poznajo ali pa nočejo poznati. Mati, kakor si nam Ti dala Jezusa, da bi mogli tudi mi Tvojemu Sinu pridobivati duš, radi katerih se je zaprl v tabernakelj in ki jih hrepeneče pričakuje! O, ko bi mogli s svojimi molitvami in žrtvami privedi k nogam dobrega Pastirja vsaj eno zgubljeno ovco; dušo, sad našega dela . . . Z zlatimi črkami bi bilo zapisano naše ime v božjem Srcu . . .

“Sveta Marija.”

Sveta Marija! Da, svetejšega bitja od Tebe, še ni nosila zemlja. Svetost je dehtela iz Tebe, Gospa, in Te vso obdala. Sveta si pa bila, ker nisi živela za-se ampak za Jezusa. On je bil žarišče Tvojega življenja. O, ko bi bil tudi našega! Ko bi tudi v nas bila gonilna sila ljubezen do Tvojega Sina, sveta Mati! Ko bi živeli in delali vse iz same čiste ljubezni do Tvojega Jezusa . . . Naše duše bi tudi bile zavite v svetost — sveta Marija . . .

“Mati božja.”

Mati božja! Kaka velika odlika! Marija, Mati Boga tabernaklja . . . Mati nje-ga, ki je vse ustvaril, vse zdržuje, vse ohranja, vse posvečuje . . . Mati Odrešenika... Kako mogočna pač mora biti Marija! Kako neskončno oblast ima nad srcem svojega Sina!

Marija, Mati Jezusova! Tvoj Sin Ti ne more odreči nobene prošnje. Marija, Mati našega evharističnega Jezusa, Mati naših svetih maš, Mati naših svetih obhajil, poslušaj, česa Te bomo sedajle prosili:

“Prosi za nas!”

Da, Mati predobra, prosi za nas! Posreduj za nas pri svojem Sinu, zagovarjaj nas! O, Mati, saj si bila zato rojena! Saj je to vendar Tvoj poklic — da prosiš za nas . . . da se izkažes Mater tudi nam, Tvojim

revnim otrokom. Saj sama vidiš, da brez Tvoje priprošnje ne moremo nikamor, ne zmoremo ničesar . . . Prav dobro veš, da si sami ne upamo k Jezusu, zato pridemo najprvo k Tebi . . . Jezus Te ljubi! Vesel bo, če boš prosila za nas, rad bo uslišal Tvojo prošnjo . . . Mati Jezusova in naša Mati — prosi torej za nas!

“Grešnike.”

Brezmadežna, komaj si upamo dvigniti pogled k Tebi, ker smo grešniki. Sama umazanost, revščina nas je. Nobene lepote ni v nas . . . Kako silno potrebujemo nekoga, ki bi nas dvignil, očistil, olepšal naše duše . . . Ti si naše upanje, Marija, ker si pribežališče grešnikov. Vemo, da če nas ves svet zaničuje in so naše duše vse ostudne, Tebi smo še vedno dragi . . . Ker je Tvoj Sin pretil slednjo kapljo krvi za nas — zato hočeš rešiti naše duše. Prosi za nas, grešnike! Naše molitve ne morejo pred božji prestol radi teže grehov, ki se jih drže. Kot ostudni, črni oblaki se dvigajo naši grehi proti nebesom in odvrčajo Boga od nas . . . O, Marija, Bog Te ljubi! Tvoja svetost očara njegovo Srce. Posluži se svoje čistosti in svetosti, ki bo razorožila razsrjenje Boga . . . Prosi za nas, Tvoje duhovne otroke! Prosi za nas grešnike!

“Sedaj.”

Sedaj, Mati, prosi za nas: Da bomo spoznali Jezusa. Saj se spominjaš, kolikokrat si ga gledala in ljubila. Saj Ti je še v spominu in v duši nekdanja sreča. Mati, Tvoj Sin živi med nami — pa smo slepi, da ga ne vidimo v njegovi lepoti, v njegovi moči in milosti. Prosi za nas, da odpremo oči bogastvu, ki je skrito v presv. Evharistiji. Prosi za nas sedaj, dokler še ni prepozno, da cenimo sv. mašo, neizmerno dobroto sv. obhajila in upoštevamo nežno prijateljstvo evharističnega Gospoda. O sveta Mati, odpri nam oči, da bomo v današnji sveti maši

gledali daritev Jezusovo na Kalvariji, da se okoristimo z njegovo krvjo, da bomo verovali z vso dušo v Jezusovo pričujočnost in njegovo pripravljenost biti iz dneva v dan naša žrtev. O, Mati, ko bi pač mogli tako razumeti sv. mašo, kot si jo Ti! Nobena stvar, nobeno delo, nobena lenoba nas ne bi mogla zadržati doma . . . Kako strastno bi vzljubili božje evh. Srce!

In glede sv. obhajila, o Mati, smo še kakor otrok v velikem gozdu, ki ne ve, katero pot naj ubere, da pride domu. Ti nas uči, Mati, kako naj prejemamo Jezusa. Uči nas, kako se naj pripravimo na njegov prihod, kako naj hrepenimo po Njem, kako ga naj objamemo, kaj naj mu povemo . . . Tvoja sv. obhajila, Mati, so bila rože lepote in biseri ljubezni. Sedaj, ko priznamo svoja uboga, mlačna, nepopolna sv. obhajila, o Mati, prosi za nas, da bodo obiski Jezusovi v večjo korist našim ubogim, majhnim dušam.

Dobra Mati, še eno prošnjo: Pomagaj nam, da ravnamo z evharističnim Jezusom kot s svojim najboljšim Prijateljem. Tebi je bila zemlja raj, ker je bil Jezus Tvoj Prijatelj, Tvoje Sonce, Tvoja Hrana. Tudi mi

PO SV. OBHAJILU

P. Evstahij OFM.

V duši prebivaš,
milosti vlivaš,
Kristus, dobrotni Gospod!
Bodi pozdravljen,
moljen in slavljen,
ljubljen vsak čas in povsod!
V duši ostani,
v bojih nas brani,
vodi nas v blagor neba!
V Morje ljubezni
srca pogrezni:
Svetega daj nam Duha! —

REŠUJME MLADINO!

Urednik.

bi našli na zemlji nebesa, če bi pustili evharističnemu Kralju zasesti prestol naših src — vsak dan . . . Vemo, da je Kristus v tabernaklju, da hrepeni po nas in naši ljubezni in vendar živimo kot bi bil daleč od nas in za to nam je zemlja dolina solza . . . Marija, prosi za nas sedaj! Preženi oblake, ki nam zastirajo pogled! Naj nam sonce velike vere odkrije vso lepoto, vso srečo in neizmerno vrednost življenja v bližini večne luči . . .

“In ob naši smrtni uri. Amen.”

Zadnjo prošnjo sedaj, Mati: Za srečno smrt!! Pomagaj nam takrat, ko nas bo vse zapustilo in si ne bomo mogli več pomagati. Kaj bi nam takrat pomagalo vse naše evharistično življenje, če bi se dali premotiti sovražniku, ki bo napel vse sile, da bi nas dobil v oblast. Ti si mu strla glavo, Tebe se boji — zato o Mati, ne pusti nas samih takrat. Prijatelji Jezusovi smo in želimo ostati do zadnjega diha. S svojo krvjo nas je odkupil, s svojim Telesom nas hrani, v njegovi pričujočnosti živimo. Ti si njegova Mati in — naša. Prosi za nas torej ob naši smrtni uri, da bomo v dejanju popolnega kesanja in popolne ljubezni zaprli naše telesne oči in uprli naše duše v Jezusa. Prosi za nas, da nam bo mil Sodnik — da njegov prvi pogled nam ne bo strog, uničujoč . . . Prosi za nas, Marija, takrat, zagovarjaj nas! Amen.

NOVE NAROČNIKE SO DOBILI:

Brat Antonin	8
Lucija Gregorčič, Milwaukee	2
Mrs. Koščak, Ely, Minn.	2
Mrs. Sustersič, Calumet, Mich.	3
Frances Necimer, Pittsburgh, Pa.	1
Lovrenc Bandi, Cleveland, O.	1
Barb. Sedmak, Crested Butte, Colo.	1
P. Edvard, New York	1
John Otrin, Ely, Minn.	1

TUKAJ je nekaj misli iz članka, ki je bil natisnjen v angleškem listu, namenjenem duhovnikom. Tudi ta članek je namenjen duhovnikom. Pa bi bilo treba, da bi se take reči pisale tudi za svetne ljudi, prav posebno za starše. Saj pogosto vidimo, da duhovnik skuša vse mogoče storiti za rešitev mladine, toda ne najde razumevanja med svojimi farani.

Kako malo smisla imajo premnogi katoliški starši za potrebnost katoliških šol! Od vseh strani slišimo, da pada število učencev v farnih šolah. Seveda je precej vzroka za to v tem, ker sploh pada število otrok . . . Toda tisoči katoliških družin pošiljajo svoje male v publicno šolo. Zakaj? Izgovori so različni, največ je pa vzrok nerazumevanje za pravo vzgojo mladine.

In kjer ni katoliških šol — koliko se marsikateri duhovnik trudi, da bi dopovedal ljudem vsaj to, da morajo otroci hoditi h katekizmu še tudi potem, ko so že “odpravili” prvo sv. obhajilo in birmo. Pa je v mnogih slučajih strašno strašno težko kaj takega dopovedati . . .

In zopet. Koliko se mnogi duhovniki trudijo, da bi dobili mladino v razne organizacije, v društva, tudi samo v dvorano za zabavo in igre, samo da bi jih držali proč od nevarnosti ceste in tudi javnih prostorov. Pa je zopet dostikrat toliko nasprotovanja pri “odgovornih” stebrih fare, češ: kaj se toliko ongavi za otroke . . . SAJ VSA TA REČ FARI NE PRINESE NOBENEGA DOBIČKA. Sami stroški so. Mladi ne bodo podpirali fare, mi stari smo tisti, ki dajejo denar . . .

In tako dalje, in tako dalje . . .

Duhovnik, ki je napisal ta tu poslovneni članek v angleškem jeziku, ga je napi-

sal za duhovnike Ali so duhovniki potrebni takih člankov in opominov? Zakaj pa ne? Tudi duhovnik se kaj lahko naleze takih misli, kot jih tolikokrat najde med "stebri" fare. Tudi duhovnik ima rad "mir" v fari in je podvržen skušnjavi, da bi se otrešel raznih sitnosti in bil na dobrih nogah s tistimi, ki se ponašajo s prepričanjem, da vsa fara "sloni" na njih in imajo zato tudi pravico "kaj reči" . . .

Toliko za uvod. Zdaj pa berimo v našem jeziku članek, ki je za duhovnike napisan, pa bi bilo zelo dobro, če bi ga premislili — do dna premislili — tudi razni drugi "stebri" naših župnij. (The Acolythe, Sept. 1938, stran 19.)

"Poprečen duhovnik se še ni 'prodal' veri, da so nujno potrebne zabavne prireditve in razni programi za mladino, ki bi jo zaposlili okoli fare takrat, ko nima šole in tudi nobenega drugega pametnega dela.

Dne 17. maja tega leta sem poslušal oznanila na radio. Slišal sem: Zgodbe, ki se skrivajo za naslovi današnjih novic, so zelo resne, zelo žalostne. Po časopisih iščemo novic, pa nas suvajo v oči naslovi v velikih črkah:

Šestletno deklico so našli mrtvo v gozdu —

dečka so našli ranjenega —
lov na starše —

smrt se obeta otroku, ki pripoveduje, kako so se peljali na izlet in jih je napadel skrivnosten 'Joe' . . .

Zgroziš se in pogledaš na druge napise . . .

Dvojica pred sodnijo zavoljo umora s sekiro . . .

osemnajstleten fant skuša pregovoriti sedemnajstletno dekle, naj ga ne vplete v zadevo umora njene matere . . .

18 leten fant ropal šest tednov in so obležali trije mrtvi na cestah . . .

Napisi in naslovi v časnikih, strašni na-

pisni in naslovi — in zgodbe pod temi in takimi naslovi . . . 1,500.000 večjih zločinov vsako leto v Združenih državah. 700.000 teh zločinov zakrivijo vsako leto sami mladoletniki

Sedem sto tisoč dečkov in deklic je v preteklem letu zagrešilo večje zločine prav tu med nami v naši deželi, nekateri v našem mestu, morebiti v naši župniji. Kaj se to pravi? Kaj to pomeni zame in zate?

O, to je posledica brezverske vzgoje, posledica nemarnosti in zanikrnosti staršev!

Že mogoče. Toda ali ne veš, da dobršen odstotek teh mladoletnih zločincev prihaja iz današnjih katoliških hiš, ki se smatrajo za normalne? Iznenadilo bi te, če bi vedel, da mnogi teh mladoletnih zločincev niso hodili v nobene druge šole razen v katoliške?

Spet vprašam: Kaj to pomeni zate in zame?

Duhovniki so dolžni v zvezi s starši, da skrbijo za duhovno dobro mladine in za njeno krepostno življenje. To je stvar, ki je nihče ne more tajiti. Ko smo bili posvečeni v duhovnike in postavljeni za pastirje duš, smo stopili v nerazdružljivo zvezo s starši v naši župniji s tem namenom, da obvarujemo mlade ljudi vsake duhovne škode.

Otroci ne stopajo na pot zločinov v naših cerkvah, tudi ne v naših šolah, prav tako ne v domačih hišah, če je družina dobra. Morebiti boš dejal: Ja, ja, to je križ, da so starši tako nespametni in zanikrni . . .

O, to je pač res. Toda takoj nastane drugo vprašanje: Kako vendar to, da so katoliški starši taki? Kdo bo dejal: So pač tudi sami imeli take nemarne starše. Hm, morebiti je vse to res. Ampak zakaj so bili starši sedanjih staršev tako zanikrni? Spet menda zavoljo svojih staršev. Tako lahko naredimo nepretrgano vrsto, ki bo segla prav do praga prvih staršev, Adama in Eve.

Toda ta izgovor ne bo držal pred stolom večnega Sodnika, ki je otroke izročil v oskrbo ne samo staršem, ampak tudi nam duhovnikom. Noben kompanjon v trgovstvu ne bo obupal in napovedal bankrota samo zato, ker je njegov partner tako nemaren in zanikrn. Ne! Ako vidi, da je vsa njegova bodočnost odvisna od tega businessa, bo sam toliko bolj trdo delal in se gnal ter bo, če treba, prevzel nase več ali manj vso odgovornost.

Cerkev in šola sama ne moreta rešiti mladine. Mnogo domačih hiš je, ki versko vzgojo popolnoma zanemarjajo. Zato pade naloga na duhovnika, da vzame na sebe vso skrb za mladino, kolikor pač more v danih razmerah. In največ se hudi duh trudi in ima uspeha okoli naših dečkov in deklic takrat, ko niso zaposleni in imajo dosti časa za pohajkovanje. Takrat je treba, da jim damo priliko za kaj pametnega, čeprav samo za igre.

Boš dejal:

Meni je nemogoče, da bi se spuščal v take reči.

Nak, ni tako! Res pa je, da je nemogoče, da se NE BI spuščal. Pritrgaj nekaj denarja kje drugje in ga investiraj v ustanove za mladino. Bog je bolj vesel lepih duš ko krasnih poslopij. Naj bodo tvoja poslopja magari samo za silo, pa čeprav zunanja lepota trpi.

O, pa so otroci tako nekaj strašnega. Vse ti polomijo in pokvarijo okoli cerkve in dvorane . . .

Odgovarjam: Ali je vredno postaviti v nevarnost njihovo večnost, da obvaruješ vsak mesec nekaj oken in šip celih?

Ampak jaz ne vem, kaj naj bi dal otrokom, da jih zaposlim in držim proč od ceste in drugih nevarnih krajev.

Saj ni treba, da bi ti sam bil vedno med otroci. Poišči si kakega človeka, ki to reč razume. Starši bodo radi dali nekaj denar-

ja, da boš tistega človeka plačal, če bodo videli, kako zares se zanimaš za blagor mladine.

Vse to pisanje se morebiti zdi previsoko in nepotrebno. Toda, za Boga, pomisli vendar, kolikega pomena je vse to zate in zame. Nam duhovnikom je slovesno izročena skrb za mladino v župniji. Potemtakem smo mi dolžni, da poskusimo vse mogoče, kar daje vsaj malo upanja za dosego tako lepega cilja."

ZAHVALE

Zelo sem bila bolna ves mesec avgust. Nobeno zdravilo mi ni pomagalo. Potem sem se odločila, da pričnem devetdnevnic v čast sv. Tereziji. Hvala Bogu in sv. Tereziki, bolezen se je kmalu poslovlila. Tej javni zahvali prilagam dar v dober namen. Helen Jurkovich.

Sedem let po operaciji se mi je bolezen še vedno ponavljala. Obupala sem nad zdravniki in obljubila Mariji javno zahvalo, če mi pomaga. In res so se rane kmalu zacelile. Pred kratkim sem obiskala zdravnika in mi je rekel, da sem popolnoma zdrava. Pristrčna hvala Bogu in Mariji. Prilagam dar za objavo te zahvale. Mrs. A. Ostanek.

Obljubila sem, da se hočem zahvaliti v listu Ave Maria Mariji in božjemu sluabniku Baragi za vrnjeno zdravje. Prilagam dar za lučke. Mary Križaj.

Zahvaljujem se Mariji Pomagaj za vrnjeno zdravje, zraven pa vsem, ki so me obiskovali v moji bolezni.

Mrs. J. Otrin.

PROŠNJA IN NAROČILO.

Vzemite vsi na znanje, da JAVNE ZAHVALE ne morejo priti v list brez pravega podpisa tistih, ki se zahvaljujejo. Kako naj bo JAVNA zahvala, če se je pošiljatelj skrnil pod kake začetne črke ali pod kakega "neimenovanega"? Takih javnih zahval lahko naredimo v uredništvu, kolikor jih kdo hoče. Torej naj se vsak podpiše z celim imenom, ali pa ne bomo mogli objavljati zahval. Uredništvo.

BARAGOVA ZADEVA

Urednik.

PREDSIEDNIK Baragove Zveze, Rt. Rev. kanonik J. J. Oman, je proti koncu septembra razposlal gg. duhovnikom posebno okrožnico glede zadeve Baragove beatifikacije. Njegovo pismo tu priobčujemo, ker je važno tudi za vse druge katoliške Slovence, ne samo za duhovnike.

Poleg pisma je pa razposlal tudi plakate, ik so v angleškem jeziku in prosijo pomoči za Baragovo semenišče v Ljubljani. Tiskani so v posebno lepem tisku in imajo sliko škofa Barage in škofa Rožmana. Poleg tega sta še dve sliki, ki kažeta bodoče Baragovo semenišče v načrtu. Ena slika kaže pritličje, druga prvo nadstropje.

Plakat na kratko popisuje zamisel tega semenišča in poudarja njegovo veliko potrebo. Tega plakata ne moremo tu ponatisniti, samo omenjamo ga in s tem opozarjamo naše naročnike, da bi bil vsak njihov dar v ta namen zelo hvaležno sprejet.

Pismo predsednika Baragove Zveze se pa tako glasi:

Velečastiti duhovni sobrat:—

Poleg preblažene nebeske Matere bi ameriški Slovenci radi imeli enega svojih rojakov kot priprošnjika pri Bogu. Vsi smo prepričani, da je škof Baraga tisti naš rojak, ki si je s svojim nesebičnim in svetim življenjem zaslužil to čast, kajti že njegovi spreobrnjeni Indijanci so ga imeli za svetnika, ko je še živel. Njega želimo videti povišanega na oltar.

Da dosežemo to, se moramo zanimati zanj. Priporočati moramo ljudem, naj se z zaupanjem obračajo nanj v raznih potrebah in stiskah, zlasti pa za ohranitev prave vere pri onih, ki so v nevarnosti, da odpadejo. Baraga je svoje življenje daroval za to, da je prinesel luč svete vere divjakom. Prav gotovo je tudi vedno želel in še želi, da bi mogel ohraniti isto luč svojim rojakom. Res je tudi, kar je rekel mil. ljubljanski škof, Gregor Rožman: Zakaj bi hodili k priprošnjikom drugih narodnosti, ko imamo svoje.

Da pa bomo glede tega edini in bolj uspešni, porabimo nedeljo 30. oktobra v ta namen. Omenjali bomo Barago, kjerkoli mogoče, zlasti

pa pri vseh božjih službah, da vzbudimo kolikor mogoče veliko pozornosti in trajen spomin nanj, njegova dela in svetost njegovega življenja. Poleg tega naj bi pa zmolili sledečo molitev:

“Vsemogočni Bog, Oče luči, ki od Tebe pride vsak dober dar in ki si nam v svojem služabniku škofu Frideriku Baragi poslal tolikega učenika in pastirja, usliši naše iskrene prošnje in poveličaj ga, da bo pred vesoljno cerkvijo prištet med zveličane. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.”

J. J. Oman.

To pismo je prišlo prepozno, da bi ga bili mogli natisniti že v oktobersko Ave Marijo. Na drugi strani se pa bojimo, da novemberska ne bo prišla v roke naročnikov pred 30. oktobrom. In še to se bojimo, da bo marsikje v nedeljo 30. oktobra posebna pobožnost za Baragovo beatifikacijo odpadla, ker je takrat ravno praznik Kristusa Kralja.

Toda vse to ne prinaša prav nobene škode. Saj ni nikjer rečeno, da moramo moliti v ta namen samo v nedeljo 30. oktobra. O ne! Vsak dan v letu je pripraven za kaj takega. Nam se pa zdi, da je posebno primeren tisti teden po 30. oktobru in posebno še prva nedelja v novembru, zakaj takrat je praznovanje vseh svetnikov. Misel na svetnike v nebesih, ki jih je neštivilna vrsta in so iz vseh narodov prišli v nebesa, nam mora še posebej navdati misel, da bi radi takorekoč s prstom pokazali svojega lastnega svetnika med njimi . . .

Uredništvo Ave Marije torej od svoje strani priporoča in naroča svojim naročnikom in bralcem, naj si tu natisnjeno molitev prepisejo na listek ali podobico, jo denejo v svoj molitvenik in jo molijo velikokrat, posebno pa okoli praznika vseh svetnikov.

To naročilo je zlasti še zato praktično, ker ga je treba TAKOJ izpolniti, zakaj prav tiste dni enkrat pride tale številka našega lista v vaše hiše. Ako bi vam naročili, da začnete moliti proti koncu novembra, bi najbrž — pozabili. Zdaj pa nimate nobenega izgovora, ker je treba kar takoj začeti.

Storite torej to in naenkrat bo nastala velika armada molivcev v ta vzvišeni namen. Molite vsak zase ob tej ali oni priliki. Ako bo zraven tudi skupna pobožnost v vaši cerkvi, toliko bolje.

BOGU, KAR JE BOŽJEGA

Jakob Leskovic, Bessemere, Pa.

NAMENIL sem se, da tudi jaz nekaj napišem za naš list. Časi gredo naprej svojo pot, ljudje tudi gredo s časom naprej. Prav pa je, da skušamo vedno razumeti potrebe časa in uravnavamo svoje življenje po božjih postavah.

Naj bodo časi še tako razdrapani in misli ljudi še tako zmešane, nikoli ne smemo pozabiti, da je nad nami en Gospodar, ki mu moramo dati, kar je njegovega. Kaj pomeni beseda "gospodar", nam je menda dosti znano. Vsaka družina mora imeti svojega gospodarja, tako tudi vsaka država. Brez glave ne more obstati nobena človeška družba. Ako ni prave glave ali pravega gospodarja, tudi svobode za ljudstvo ni. Prav je, da se potegujemo za blagor države in njeno svobodo, prav je, da skušamo ohraniti vse tisto, za kar so se naši predniki trudili in nam zgradili. Ne smemo pa pozabiti, da mora vse naše življenje in vse naše delo sloneti na postavah, ki nam prihajajo od Boga, in na postavni oblasti, po kateri nam Bog sam hoče urejevati življenje.

Božja postava ni samo za posamezne ljudi, ampak tudi za narode in države. Nihče se ne more izgovarjati, da ne pozna postave, ki nam prihaja od Boga. Saj je med nami Kristusova Cerkev, ki je glas božji na zemlji. Kristus je rekel Petru: Ti si skala in na to skalo bom postavil svojo Cerkev.

Ljudstvo je vprašalo Jezusa, če je postavno dajati davek cesarju. In vsi vemo, kakšen je bil odgovor: Dajte Bogu, kar je božjega, in cesarju, kar je cesarjevega. Iz tega sledi, da moramo živeti za Boga in Cerkev, državi pa tudi dati, kar je prav. Od nas je tudi odvisno, kakšno vodstvo bo imela naša država. Pri volitvah ni vseeno, kam gredo naši glasovi. Volimo take ljudi v državne urade, ki priznavajo Boga nad seboj in se zavedajo odgovornosti pred njim.

Veliko se čuje med ljudmi, da država nima in ne sme imeti nobenega stika s Cerkvijo. Cerkev naj bo samo hiša molitve, pravijo. Toda jaz mislim, da zna vsakdo moliti vsaj Očenaš, če tudi drugih besed svetega pisma morebiti več ne ve. In v Gospodovi molitvi so omenjene re-

či, ki ne spadajo samo v cerkev. Kdor moli samo v cerkvi in drugače nič ne misli na besede Očenaša, mu tudi molitev v cerkvi nič ne pomaga. Kristus nas je učil moliti Očenaš in druge molitve zato, da smo božji otroci tudi kot državljani, ne samo kot člani Cerkve. V vsem našem vsakdanjem življenju so naše dolžnosti do Boga in do države tako prepletene, da ne moremo ločiti enih od drugih. Kako bo dober državljani človek, ki samo v Cerkvi moli, zunaj nje pa noče več vedeti tistega, kar je v cerkvi izgovarjal?

Da imata Cerkev in država med seboj stike in jih morata imeti, nam pove beseda Kristusova, ki jo je izrekel v eni sapi: Dajte Bogu, kar je božjega, in cesarju, kar je cesarjevega.

Tudi pravijo da Cerkev, ne sme imeti nič opraviti s politiko. Kaj pa je politika? Jaz mislim, da se noben duhovnik in noben vernik ne bo vtikal v politiko, ki nasprotuje Bogu in svobodi pametnega življenja. Ni treba praviti duhovnikom, da ne spadajo v tako politiko, ker se sami radi drže proč od nje. Mi hočemo imeti politiko, ki ne nasprotuje svobodi in se poteguje za pravico do dela in zadostnega plačila. Zakaj bi pa ne smel vsak človek kaj storiti za tako politiko? Kdor gre v cerkev molit one lepe besede: Daj nam danes naš vsakdanji kruh, ko pa pride ven iz cerkve, bi pa ne hotel nič več vedeti za potrebe vsakdanjega kruha, kaj bomo s takim človekom? Tu lahko vsakdo vidi, da se ne more odtrgati politika od molitve, pa tudi ne Cerkev od države. Dokler smo eni in isti ljudje člani države in obenem Cerkve, ne moremo pozabiti na eno, kadar imamo v mislih drugo.

Zato še enkrat rečem, da dajmo Bogu, kar je božjega, in državi, kar je njenega. Kristus je tako učil in on ni bil noben strankar. Držimo se njegovega nauka in kmalu bo več miru in zadovoljnosti na svetu.

SVETEMU MARTINU ČAST

Helena Somrak, Cleveland.

BLIŽA se mesec november in meni uhaja-
jo misli na svetega Martina, ki je pa-
tron moje drage rojstne vasi Notranje
Gorice v fari Brezovica. V tisto vasico mi po-
gosto romajo spomini. O, pa mi ni bilo dano
dolgo uživati milega doma, zakaj komaj sem se
dobro zavedela, že je bilo treba zapustiti zelene
gozdove in pisane trate.

Ko sem odšla po svetu, je šla poleg drugih
spominov z menoj tudi pesem svetega Martina,
ki jo še sedaj znam. Nič ne vem, kdo jo je zlo-
žil in kdaj. Še ko sem bila otrok, sem jo slišala
peti starejše ljudi. Ko sem bila večja, sem jo
tudi sama pomagala peti na Martinovo nedeljo.
V petju nas je poučeval naš tedanji šolski vo-
ditelj gospod Kete. Tudi njegova žena je pela
z nami na koru. Pevci od fare niso prihajali
pet k nam na podružnico. Ako smo hoteli ime-
ti petje, smo se morali sami potruditi. Pesem
svetega Martina nam je bila vedno zelo priljub-
ljena in napev se mi še danes zelo dopade. Ško-
da, da je nisem še nikoli slišala v Ameriki. Ra-
dovedna sem tudi, če jo tam doma še prepevajo
na Martinovo nedeljo.

Pesem se pa takole glasi:

Glejte svetega Martina,
vsem kristjanom zgled daje.
Še otročjih let mladina
čednosti srce odpre.

Rojen v veri bil slepote,
vleče grešnih del temote.
Mlad malike zapusti,
k veri Jezusa hiti.

V vojski mlad cesarja služi,
srčno usmiljen in krotak,
se s hudobnimi ne druží,
zvest je Jezusov vojščak.

Revnim vsem želi postreči,
nage reveže obleči.
Plašča svojga pol mu da,
z njim obleče Jezusa.

Samo Jezusu služiti
zapusti vojaški stan,
se obilno posvetiti
gre v samoto v duhu zbran.

Tam začne vestno življenje
in za grehe pokorjenje.
V dobrih delih bogati,
s čudeži povsod slavi.

Tako me torej ta pesem vedno spominja
doma in domače cerkve. Zdaj bi pa še to rada
napisala, da so mi umrli 27. avgusta moja ljuba
mati. Po dolgi in mučni bolezni so bogovdano
zapustili ta svet. Stari so bili 81 let, doma iz
Begunj pri Cerknici. Poleg mene je še en sin v
Ameriki in sicer v Waukeganu. Ime mu je
John Slevnik. Lahko rečem o njih, da niso bili
mati samo nam otrokom, ampak tudi mati vseh
revežev. Marsikatero solzo so obrisali dru-
gim. Posebno so se jim smilili taki otroci, ki
niso imeli matere. Kdor bo to bral, naj zmoli
zanje vsaj kratko molitev. Te vrstice naj jim
pa bodo v spomin, ker so bili res dobra mati.

SLOVENSKI IZSELJENSKI ZBORNİK

Tako bo naslov lepi knjigi, katero bo izda-
la ljubljanska "Izseljenska Zbornica" kot svojo
letno publikacijo. V nji bodo vse slovenske or-
ganizacije celega sveta, vsa jugoslovenska vlad-
na zastopstva, vse slovenske župnije in splošni
pregled vsega slovenskega izseljenstva.

Slovenski izseljenci tvorijo nad polovico
celotnega slovenskega naroda. Tako je naš
narod v Jugoslaviji v primeri z njimi v manjšini.
Toda izseljenci so umirajoča Slovenija, ki se bo
prej ali slej utopila v morjih tujih narodov ali
držav. Preden pa se to zgodi, ali ne bi hoteli
narediti še nekaj dobrega za svojo mater domo-
vino, to "vdovo, revno, zapuščeno"?

V "Zborniku" bo veliko tozadavnega za-
nimivega za slovenske izseljence. Vsaka hiša bi
ga morala imeti. Rojaki, naročite to lepo knji-
go "Izseljenski Zbornik". Stane samo 50 centov.
— Knjiga bo izšla sredi oktobra. Sredi novem-
bra jo bodo imeli vsi naročniki v rokah.

Naročajte jo na naslov: "Amerikanski Slo-
venec, 1849 W. Cermak Rd., Chicago, Ill.

ZLATOMAŠNIKU ČESTITKE

P. Bernard.

Častitljivi indijanski misijonar, Rev. Simon Lampe OSB, je slavil na praznik sv. Frančiška dne 4. oktobra zlato mašo. Ne vem, če se je o tem kaj dosti naprej vedelo, vsaj zame je bila velika novica, ko je malo poprej prišlo vabilo od g. kaplana v Red Lake, Minn. Torej tako. Zlata maša slovenskega misijonarja med Indijanci. Na vsak način bi bilo treba iti . . . Ampak tako neznansko daleč je . . . Nisem šel,

Rev. Simon Lampe OSB.

dobri gospod zlatomašnik je že oprostil, kaj pa hoče drugega. In potem smo brali v "Amerikanskem Slovencu" izpod peresa Rt. Rev. Omana, kako je bilo na zlato maši. On je imel seveda še veliko bolj daleč, pa je šel. Čast mu! Zvesta duša! Tudi popisal je g. zlatomašnika in njegovo slovesnost prav zanimivo.

Da sem jaz to vedel, bi bil naprosil g. zgovodinarja v Lindsay, Nebr., da bi nam bil za novi Koledar napisal kaj o našem zlatomašniku. Zdaj bomo pa tako naredili, da se bo tisto bralo šele prihodnjo jesen. Gospod dr. Zaplotnik, kar tu Vas javno naprošam, da boste pripravili prav fleten spis. Saj vem, da ste že prikimali.

No, zato pa ne bom tu nič več pisal. Kar konec bom naredil, vsi skupaj pa počakajmo Koledarja za leto 1940. Vsi počakajmo, pravim, še umreti nobeden ne sme.

Prečastitemu gospodu zlatomašniku pa izrekam v svojem imenu in v imenu vseh, ki jim je naš list pri srcu, najiskrenejše čestitke. Kakor je napisal g. kanonik, tako tudi mi:

BOG VAS ŽIVI! BOG VAS OHRANI!
BOG VAM POPLAČAJ!

ZA SLOVO

Zadnji letošnji shod z medenim piknikom je sijajno uspel. Bog je dal prav lep in topel dan. To je privedlo nepričakovano veliko romarjev od blizu in daleč na ameriške Brezje.

Še enkrat so se poklonili to leto Mariji, Kraljici Slovencev, in ji med mašo pri groti izročili vse svoje prošnje in želje.

Pri slovesni maši so častite šolske sestre krepko pele latinsko mašo. Pred in po maši pa slovenske Marijine pesmi. Zadnja, "Mariji v slovo", je šla v srce vsakemu, češ: ali jo bom še slišal prihodnje leto ob tem času?

Po obedu se je razvila prav domača zabava pri medenem pikniku na gričku in je trajala do mraka.

Vsem, ki ste sodelovali tako požrtvovalno za ta lepi dan na ameriških Brezjah naj Bog na priprošnjo Marijino obilno poplača!

Slovenski frančiškani.

ČEBELARSKA IN MEDENA ZAHVALA.

Uspeh medenega piknika je bil letos zelo lep. Zahvala gre ne samo tistim čebelicam, ki so med nosile, ampak še bolj onim, ki ste prodajale tiste bukvice, o katerih ne smejo listi ničesar tiskati. Že veste, kaj mislim. Bog plačaj vsem. Rad bi omenil, da je bil g. kanonik Rt. Rev. Oman prvi, ki je vzel eno tistih reči, zato je pa imel tudi srečo, da je največjo reč "zadel". To bi torej rad povedal, pa ne smem. Prav tako o vseh drugih ne smem, ker bi me Mr. Farley za ušesa pograbil. Kdor je kaj dobil, smo mu poslali. Bog plačaj vsem.

To pa lahko povem, da je sladke zaloge še precej tu pri nas in si je lahko še naroči, kdor ni mogel osebno na medeni piknik.

Tudi lepo zahvalo želim napisati piknikarjem iz Milwaukee, ki so po Mrs. Luciji Gregorčič darovali preostanek od "busa" za zidavo novega samostana v Lemontu. Bila je svota \$15.00. Bog povrni!

Lemontski čebelar.

CVETJE MED TRNJEM

Povest iz življenja.

Priredil B. A.

(Dalje.)

OČE HIPOLIT.

BILO je proti koncu postnega časa leta 18.... Delo pri fari sv. Magdalene me je držalo kar naprej vpreženega. Imel sem dosti spovedovanja, poučeval sem otroke za prvo sv. obhajilo, obiskovati je bilo treba bolnike, ki jih je bilo zelo dosti, zakaj nekaka "španska" bolezen je rogovilila po Parizu, da je bilo strah.

V postnem času je za tujca najbolj pripravno, da spozna versko plat Pariza, ki je znan po vsem svetu po svojem neprestanem veseljačenju. Človek bi komaj verjel, če bi ne videl na lastne oči, kako zelo hodijo Parižani k postnim pobožnostim, kako radi poslušajo pridige, opravljajo spoved in pristopajo k obhajilni mizi.

V večjih pariških cerkvah imajo za postne pridige posebno izbrane govornike. Na to dajo jako mnogo, zakaj francoska cerkev je od nekdanj slovela po svojih odličnih pridigarjih.

Z izvrstnimi govorniki v postnem času se zlasti postavljajo tri velike cerkve: Stolnica Notre Dame, prekrasna cerkev sv. Magdalene in župnija sv. Sulpicija, ki je bila v tej povesti že omenjena.

V postu tistega leta je pa vse druge pariške pridigarje zasenčil neki oče Hipolit, ki je imel postne govore v katedrali Notre Dame. Ves Pariz je govoril o njem in drl k njegovim pridigam. Vsi mestni listi so poročali o njegovih govorih ter dodajali ali pohvalo ali pa kritiko. Povsod si slišal, da so se ljudje med seboj spraševali: Ali pojdeš poslušat očeta Hipolita? Ali si že slišal očeta Hipolita? Kaj misliš o pridigah očeta Hipolita?

Proticerkveni tabor je bil ves iz sebe od

onemogle jeze. V njihovih listih si bral reči, da si kar slišal, kako je urednik ob pisanju škripal z zobmi. Vsekako je moral oče Hipolit posvetiti s prav posebno lučjo v vrste proticerkvenjakov. Z neusmiljeno besedo, ki je rezala kakor dvorezen meč, je odkrival njihove grdobijske. Razume se, da niso mogli molče prenesti njegovega ognja. Javno so pozivljali za boj zoper tega pridigarja ter klicali na pomoč oblast, naj mu prepove pridiganje ter ga požene iz Pariza.

Toda oče Hipolit je pridigal in pridigal, bičal gnilo pariško družbo in njene pregrehe, ter jo klical nazaj k Bogu. Nikomur ni prizanašal. Brezverci in racionalisti, protestanje in slabi katoličani, uredniki in pisatelji, vojaki in civilisti, vsi so lahko videli svoje obličje v ogledalu Hipolitovih ostrih besed. Lotil se je tudi državnega vodstva in postavodajalne skupščine. Nikogar se ni bal, pred nikomer ni omahoval.

Seveda je tudi mene vlekel poslušat tega izvrstnega pridigarja, o katerem sem hote ali nehote toliko slišal. Končno se mi je ponudila prilika. Odpravil sem se proti katedrali s pre mnogimi drugimi vseh starosti in poklicev. Do tistega dne sem samo bral Hipolitove govore, ki so mi bili seveda zelo všeč. Saj je bila kaj na mestu tako ostra beseda, drugače si je nemogoče misliti, kako naj ozdravi tako zelo bolna pariška družba.

Ko sem stopil v ogromno pariško katedralo, so me objeli spomini kakor velikanska povodenj. Skoraj dvajset let je že minilo od takrat, ko sem bil prvič pri službi božji v tej cerkvi. Takrat sem bil še popoln novinec v Parizu, zakaj bilo je kmalu po mojem prihodu, ko sem se bil prišel zapisat v bogosolovno šolo. Takrat nisem imel še kar nič življenjskihkušenj. Moje življenje je bilo popolnoma vsakdanje in brez dogodkov. Zato sem se tedaj prečudno

zgrozil, ko sem videl tri mrtve ljudi v cerkvi in Parižane, ki si niso prav nič storili iz strašne usode onih mrtvecev. Zvedel sem namreč, da je bil eden od tistih mrtvecev siromašen mož, ki se je sam umoril, da bi ušel uboštvu in zapuščenosti. Podobno se je zgodilo z drugima dvema. Mlada mati, še skoraj otrok, je zastrupila sebe in svoje dete, da bi ne zapadla osramočenju pred svetom. To so bile strašne novice, pa jih je Pariz sprejel kot nekaj povsem vsakdanjega.

V teh zadnjih dvajsetih letih sem se tudi jaz že precej privadil pogledu na človeško mizerijo. Takrat, ko sem bil prvič v tem svetišču, sem pač jako malo sanjal o tem, kaj me je čakalo v življenju. Zdaj, ko sem zopet stal v cerkvi, sem si nehote mislil, kako bi se bil takrat počutil, če bi bil mogel pogledati naprej v teh dvajset let. Zavedel sem se, da sem sedaj drugačen človek nego sem bil takrat. Nič nisem več tako brezskrbno vesel, toda zato sem precej modrejši in manj pripravljen obsojati soljudi. Vsaj nekoliko bolj razumem človeško slabost in jo laglje pokrijem s plaščem ljubezni.

Velikanska in zelo mešana množica je čakala v svetišču, da se prikaže na prižnici oče Hipolit. Stari in mladi, moški in ženske, ubogi in bogati, lahkoživci in lahkoživke v frfračjih oblekah, pa nič manj resnih ljudi v ponošenih suknjah in drugačnem odelu. Bili so učenjaki z vseučiliških stolic, poleg njih študentje vsakovrstnih šol. Preizkušeni duhovniki z desetletji težkega dela za seboj so se mešali z mladimi bogoslovci, ki niso poznali življenje drugače ko iz knjig. Usmiljene sestre in najrazličnejše druge redovnice so bile pomešane med to zares pisano množico.

Ura je udarila tri. Vrata iz zakristije so se odprla in postaven mož je stopil proti oltarju. Bil je visok in raven, le glava se mu je sklanjala na prsi in roke je skrival pod širok škapulir, ki mu je visel preko ramen na prsi. Počasi je stopil k oltarju in pokleknil. To je bil oče Hipolit, dominikanski misijonar.

Nekaj trenutkov je klečal v tihi molitvi. Vsa ogromna množica v cerkvi se je zganila in se skušala urno pripraviti in urediti vse potrebno, da bi nobena beseda ne šla v zgubo, ko bo spregovoril oče Hipolit. Sto poslušalcev se je še enkrat odkašljalo, sto drugih si je popravilo sedeže, sto nadaljnih se je še enkrat premakni-

lo v bolj udoben položaj, zakaj pozneje bo moralo biti v cerkvi vse tiho kot v grobu. Jaz sem si našel prostor blizu zapadnih vrat in sem imel upanje, da bom lahko vse dobro slišal.

Pridigar je vstal spred oltarja in odkorakal počasi in častitljivo navzdol po cerkvi do prižnice. Glava mu je še vedno zamišljeno visela na prsi. In nenadoma je stal pred nami na govornici, visok in postaven, oblečen v bel in črn dominikanski habit. Obličje mu je bilo blede in oči so se mu svetile ko dva žareča demanta. Za hip je obstal in zrl nekam gor v slikano cerkveno okno. Tisoči so strmeli vanj in nastala je čudovita tihota. Ravno nasproti prižnice je sedel sam pariški kardinal in nekaj škofov je bilo ob njem.

Oče Hipolit se je ozrl okoli po cerkvi in tedaj sem lahko videl njegov obraz vse bolj natančno. In ko sem tako pogledal moža naravnost v obličje, sem skoraj na glas vzkliknil:

“Moj prijatelj Henrik . . .”

Da, on je bil. Kako bi bil mogel človek pozabiti izraz njegovih oči, čeprav bi bil drugače še tako spremenjen. In spremenjen je bil zares zelo. Bolj je bil podoben duhu ko človeku. Prišlo mi je na misel, kako mi je bil pisal pred leti:

“Učil bom krivičnike Tvojih potov in brezbožni se bodo k Tebi obrnili.”

Ni bilo tako zvestega poslušalca tisto popoldne v katedrali Notre Dame kot sem bil jaz. Ali je kdo, ki bi se temu čudil?

Oče Hipolit je začel:

“V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. To je zmaga, ki premaga svet, naša vera.

Dragi poslušalci!

Od nekdanj je bila navada, da so neki znanstveniki in filozofi zasmehovali vero in življenje po veri. Dejali so, da je vera nasprotna pameti in je ustanovljena na podlagi praznovrstva in bajk. Celotaki, ki priznavajo bivanje božje — in bivanje božje mora priznati vsak človek, če noče samega sebe izključiti iz vrst mislečih bitij — celotaki, pravim, nočejo priznati razodete vere v Boga in v druge nadnaravne resnice. Pravijo, da zato ne, ker se te reči ne dajo dokazati naravnost iz razuma in izkustva. Še dalje gredo. Drznejši si trdijo, da nadnaravna vera nasprotuje človeškemu razumu. Priznavajo vse, kar lahko otipajo, pogledajo, preizkusijo, toda verskih resnic ne mo-

rejo na tak način vzeti pod svoj drobnogled. Zato torej, tako sklepajo, mora biti nadnaravna vera nekaj napačnega in zmotnega.

Dajmo najprej malo premisliti, če je vera v skladu z našim razumom ali ni. Človeški razum je sicer res nekaj velikega in močnega, toda vsega ne zmore. Postavljene so mu meje, ki jih ne more prekoračiti. Človeški razum je poklican, da izvršuje razne naravne naloge, ne more pa opravljati službe, ki presega njegove naravne moči. Naš razum nam lahko pove o bivanju božjem, ker vidi pred seboj dela velikega Boga. Nebo oznanjuje slavo božjo! Ne mislim se danes muditi s tem, da bi brezvercem dokazal to resnico. Zakaj če jih njihov lastni razum ne more o tem prepričati, potem je tudi vsako drugačno dokazovanje zguba časa. Bog nikoli ne dela čudežev, da bi prepričal brezverce, zakaj navadna dela božja so dovolj, da jih prepričajo. Toda ko nam zdrava pamet pove, da mora bivati najvišje Bitje, potemtakem mora biti tudi jasno, da imamo do njega posebne dolžnosti. Če te dolžnosti opravljamo ali ne, od tega bo odvisno naše plačilo ali pa kazen. Do sem nas lahko vodi človeški razum, dalje ne more z nami. V božje skrivnosti ne more prodreti. Ne more dvigniti zavese, ki prikriva božanstvo človeškim očem. Ne more premostiti ogromnega prepada, ki loči čas od večnosti, zemeljski svet od duhovnega sveta.

Morebiti človeški razum ne more dovolj jasno dokazati božanstva Kristusovega, tudi morebiti ne božje veljave Kristusove cerkve, s katero deli zakramente in kliče milost božjo v duše. Toda ali iz tega logično sledi, da ni takih skrivnosti kot je nauk o sveti Trojici, da je pekel bajka, da Kristus ni Bog, da je Cerkev prevara in zakramenti nimajo nobene notranje moči? Prav gotovo da ne.

Če stojiš pred neprodirno steno in ne moreš videti skozi, ali boš po pameti trdil, da se ob tisti steni neha ves svet? Naše oko vidi le nekaj zvezd na nebu, ali nam bo zato pamet dejala, da ni več zvezd ko toliko, kolikor jih moremo videti?

Prav tako nespametno je trditi, da samo zato ni Trojice in ni Kristusa-Boga, ker nam naš razum sam od sebe teh reči ne pokaže in ne pove o njih. Če to ni nespametno, potem ima slepec pravico trditi, da ni nobene barve na svetu. In gluhi mož ima pravico trditi, da je svet en

sam velikanski molk in ni nobenega glasu pod nebom. Vse to samo zato, ker slepec ne vidi barev in glušec ne sliši glasov.

Seveda boste dejali, dragi poslušalci, da je vse to smešno. In prav imate, da rečete tako. Pa ravno tako smešno je, če pravite, da samo zato ni nadnaravnega sveta, ker ga naš razum ne more razbrati. Pozabili ste, da je naš razum ustvarjen za spoznavanje naravnih reči, nadnaravnih sam od sebe ne more doseči. Vera torej ni zoper pamet, kakor nam hočejo natveziti racionalisti, ampak je nad pametjo. Zato je prav nefilozofsko trditi take reči kot jih trdijo racionalisti. Kar obstoji, ne obstoji zato, ker mi za tisto vemo. Nasprotno je res. Zato mi vemo o rečeh, ki obstoje, ker pač obstoje in smo mi zanje zvedeli. Tako vidite, dragi poslušalci, nam je dokazano, da je vera nekaj takega, kar gre popolnoma dobro skupaj z našo pametjo.

Kaj pa je vera potemtakem? Navadno pravimo: Vera je pristanek našega uma na kako reč, ki smo jo zvedeli od drugih. Kaj je potemtakem razlika med razumom in vero? Razum nam prinese resnico na ta način, da sam opazuje in potem sklepa, kako je s stvarjo. Vera nam pa ne pride naravnost od lastnega opazovanja, ampak verjamemo to, kar nam kdo drug pove in priča, da je res. Verjamemo stvari zato, ker imajo v naših očeh veljavo oni, ki nam o stvareh pričajo.

Razum se tedaj peča s stvarmi, ki jih dosegamo s svojimi čuti in jih tako spoznamo. Vera se pa bavi z rečmi, ki jih ne dosežejo naši čuti naravnost in jih naš razum tudi do dna razumeti ne more. Zato je pravilno reči, da vera obsega reči, ki jih ne vidimo. Glede vere se zanašamo na pričevanje drugih. Kolikor bolj veljavno je pričevanje, toliko bolj trdna je vera. Če pa sprejmemo pričevanje ljudi, koliko višje je šele pričevanje božje, pravi po pravici sv. Pavel. Ljudje lahko varajo in pogosto res varajo, Bog pa nikoli, zakaj On je neskončna resnica in varati sploh ne more.

In vendar, bratje moji, najdemo ljudi, ki se imenujejo racionalisti in ne verjamejo božjemu pričevanju."

Tu je oče Hipolit prenehal in se je spet zagledal nekam navzgor. Zdelo se mi je, da na tistem obuja vero in s tem popravlja svojo lastno preteklost in njene dvome. Čudna žalost

je bila v njegovem pogledu. Dobro sem ga razumel, zakaj najbrž sem bil edini človek med vsemi tisoči poslušalcev, ki je vedel vse. Še nekoliko je postal in nadaljeval:

“Kaj je tisto, bratje moji, zaradi česar mnogi brezverci zametajo nadnaravni svet, ta je krščansko resnico, se norčujejo iz Cerkve in njenih zakramentov? Ali naj vam jaz povem? Nalašč nočejo verovati in zato so bolj slepi kot največji slepci. Materializem jim zakriva oči, zato ne morejo videti nadnaravnih reči. Zaljubljeni so v svet in v posvetnost. Krščanstvo jim zavira strasti, oni pa hočejo biti svobodni in streči svojim nizkim nagonom. Kristus je bil križan in nas je s tem učil, da je treba tudi nam žrtve. Svet je pa sebičen in ni pripravljen za žrtve. Sebičnost je bog modern človeške družbe. Ob oltarju samoljubja žrtvujejo posvetnjaki čast svoje domovine in krepost svojega bližnjega. V blato teptajo človeška srca, samo da morejo služiti bogu samoljubja. To je vzrok, zakaj ljudje nimajo vere v Boga.

Nauk Kristusov je nauk o križu, zatajevanju, žrtvah, o ljubezni do bližnjega in sovraštvu do samega sebe. Moderna človeška družba se zgraža nad tem naukom. Zdi se ji težak, nespameten, nenaraven. Nočemo sprejeti tega nauka, ne maramo ga, zato je ta nauk kriv nauk in Kristus, ki ga je učil, je kriv prerok. Tako sklepajo ti nesrečni brezverci, pa še pravijo, da se niso skregali s pametjo. Samoljubje je korenina vsake nevere. In kakšne so njene posledice? V cerkvi in državi, v armadi in v senatu, na univerzi in na borzi, v delavnici in doma — povsod je napravilo samoljubje skoraj nepopravljivo razdejanje.

Čast domovine so prodali v znamenju samoljubja. Pogumne, plemenite, vitežke može so tirali na morišče prav tisti, ki so najbolj na glas kričali: Živela domovina, živela armada!

Da, dragi moji, tako se dela. In kakor v javnem življenju, tako hoče svet tudi v družinskem krogu služiti temu bogu sebičnosti in samoljubja. Kaj človekova čast, kaj srce in njegove globoke potrebe, kaj je vse to? O, kako nizko lahko pade človek, ki gre samo za tem, da ustreže svojim strastem! Samoljubje ustvarja tatove, samoljubje ustvarja morilce, zapeljivce, izdajice. In vso to grdobijo goji moder- ni proticerveni duh, ki napada vse, kar je krščanskega, kar je katoliškega.

Le oglejte si sadove te protifarške gonje, ki divja po svetu vseokoli nas. Duhovniki in nune so deležni največjega preganjanja, ker učijo nauke križanega Zveličarja. Nauke tistega, ki se je žrtvoval do zadnje kaplje krvi in je umrl, da bi mi živeli. Ta nauk je seveda nasproten nauku o samoljubju, zato ne smejo imeti miru oznanjevalci njegovi. Svet kriči isto, kar je kričal pred dva tisoč leti: Križajte, križajte! Proč ž njimi, nočemo, da bi imeli kaj pravice nad nami.

O, bratje moji, če ljubimo Boga, če ljubimo domovino, če ljubimo svoj rod in svoje domove, borimo se z vsemi silami zoper tega duha, ki je že toliko razdejanja prinesel človeški družbi. Gametta je kričal: Klerikalizem, to je naš neprijatelj. Toda jaz vam rečem, kakor vam pravi Cerkev, kakor vam pravi Bog: Zaljubljenost v samega sebe, to je naš neprijatelj!

Kje, bratje moji, je rešitev za nas, kje je rešitev za vse človeštvo? Križ, križ in še enkrat križ. Zadeti moramo križ na svoje rame in iti za Kristusom in se moramo dati križati ž njim. Tako je dejal sveti Pavel: Bog me varuj, da bi se hvalil s čim drugim, razen s križem Gospoda Jezusa Kristusa, s katerim je bil svet meni križan in jaz njemu.

Premagovanje samega sebe, žrtve, ljubezen do bližnjega, dobrodelje v vseh njegovih vejah — v teh rečeh je zdravilo za današnji čas.

Dve stvari sta pred vami, bratje. Cerkev in proticerkvena gonja. Veste, kaj je nekoč naredil Pilat? Dva človeka je postavil pred Jude. Tako postavljam jaz danes v tej največji pariški cerkvi pred vas, bratje, dvoje oseb in vas vprašam, javno vprašam: Katerega hočete? Kristusa ali Barabo . . . ?

Ali mi boste odgovorili kakor so Judje Pilatu: Ne tega, ampak Barabo?

Ali boste zahtevali, naj bo Kristus križan? Upam, da ne . . .”

Ko je oče Hipolit izgovoril te besede, je odšel s prižnice, stopal počasi s sklonjeno glavo in je zginil skozi zakristijska vrata.

(Dalje.)

Ave Maria Koledar za leto 1939 Vas čaka pri vaših lokalnih zastopnikih. Ako teh ni, pišite po Koledar v Lemont, Ill., Box 608. Storite takoj, dokler še traja zaloga.

Oo. Franciškani v Ljubljani

po Mariji, ocajamo hvalešni za Vašo naklonjenost.

Želeč vam, prečastiti očetov, vas dobro od Boga
bitro blejzemo vaš imenov od p. Fr. ov.

posre o prvi Mariji Opatovici. Mi vam pomo za korzari kolegari nekori
po sveti vne imenov, in poškvalite, da vam dobrojta smo imeti, ki jo
imeti, vas po svedu veselilo. Šporočite na karti p. provincijalni, ki
Novi Kolebar (1929) je izšel. Ako ga želite
podopno.

Starec Mariji, Marijo Povsvalsteno in Opatovici, enkratnik imenov in

" A V E M A R I A "

P. O. Box 608

Lemont, Illinois

U. S. A.

P. n. gospod naročnik:-

Dovolite, da se Van zopet enkrat na kratko zahvalimo za naklonjenost, ki jo še vedno kažeate našemu listu in Koledarju.

Ostanite nam zvesti tudi nadalje. Naš zastopnik za častito duhovščino v

Sloveniji je še vedno preč. p. provincijalij v Ljubljani, P. Dr. Gracijan

glede lista, najsibo poravnavanje naročnine, sprememba naslova in podobno.

Novi Koledar (1939) je izšel. Ako ga želite imeti, nas bo sveda veselilo. Sporočite na karti p. provincijalu, ki bo zbral vse naslove, in počakajte, da Van dopsilje eno int., ki jo boste o prvi priliki opravili. Mi Van bomo pa poslali Koledar, kakor hitro prejmemo Vaš naslov od p. prov.

Želeč Vam, prečastiti gospod, vse dobro od Boga po Mariji, ostajamo hvaležni za Vašo naklonjenost,

Oo. frančiškani v Lemontu

zlovenjki in se je vedno vesel. Po prvotni nameni v ljubljani, P. Dr. Gracijan
Defenits nam svetiti tudi nadalje. Nas zastopnik za čustvo dobroščino v
limo za naklonjenost, ki jo še vedno kažeje našemu listu in Kofedariji.

Dovolite, da se vam robat odpravi na kratko zavna-

P. n. Gospod naročnik:-

U. S. A.

Imenit: Illinois

P. O. Box 608

U. S. A. M. A. I. A.

MRS. KOBAL – UMRLA

P. Benigen.

Naš romarski dom je izgubil oskrbnico, Mrs. Mary Kobal, ki je bila na ameriških Brezjah s svojim možem nad sedem let. Še za medeni piknik je poskrbela s svojimi pomočnicami obed romarjem. In kadar so prišli romarji sem na božjo pot in so ostali kake dni, jim je prijazno postregla. Bila je dobra oskrbnica, njen mož Frank kot izvrsten mizar je imel vedno vsakovrstnega dela.

Mr. in Mrs. Kobal s sinom Jožetom.

Bolezen, ki jo je že dalje časa mučila, jo je pred nekaj dnevi vnovič napadla. Po nasvetu zdravnika se je podala v bolnico sv. Antona v Chicago, kjer je 17. okt. ponoči lepo pripravljena nastopila pot v srečno večnost. Pokopana je bila 22. okt. na pokopališču sv. Jožefa. Bodi pokojna naša oskrbnica priporočena v pobožno molitev vsem romarjem na ameriške Brezje.

Rajnica je bila dolgoletna zastopnica za naš list v Chicagi, preden se je preselila v Lemont. Veliko je storila za širjenje dobrega tiska in za napredek Lemonta. Bog ji bodi obilen plačnik.

Naj počiva v miru! Možu in sinu Jožetu pa naše iskreno sožalje.

TRAJEN SPOMENIK

si postavite v domovini, in to še prav poceni, če nam pomagate urediti naš izseljenski muzej tu v Ljubljani. Kar je potrebno, je samo tole:

Pošljite nam slike: svojo, svoje družine, svoje hiše, svojega društva, svoje cerkve, svoje šole, svoje dvorane, svoje sestrskeske hiše, svojih šolskih otrok, raznih svojih prireditelj, proslav, piknikov, svojega mesta (tudi razglednic mesta in okolice), svojih krstov in porok, pogrebov. Dalje: svoje časopise, svoje društvene programe, svoja vabila na zabave, letna poročila, svoja društvena pravila, svoje društvene znake (badges), tujejezične časopise, ki pišejo ali pri-
našajo slike o vas ali o Slovencih; zemljevid vašega mesta, vašega okraja, vaše države. Tudi slike naših umrlih Slovencev so dobrodošle.

Na vse slike napišite s svinčnikom zadaj, kaj in koga predstavljajo.

Vse to bomo lepo uredili, in če bo tega veliko, vam bomo dali posebno omaro z Vašim imenom. Slike bomo uredili v lepe albume z Vašim imenom in Vašo sliko. Vse to bo shranjeno za stoletja tu doma.

Naslov: Izseljenski muzej, Ljubljana, Jugoslavija, Evropa.

SPET KREPKE BESEDE

(Zadnji odstavek članka, ki ga je napisal Mr. Anton Grdina nedavno v Ameriški Domovini.)

Možje in fantje Najsvetejšega Imena! Velika je vaša naloga. Ne samo tako daleč, da se pokažete v nastopih pri skupnem sv. obhajilu. Je še mnogo drugih dolžnosti, ki spadajo pod vaše okrožje. Ta organizacija bi morala biti kot straža pri vseh javnih pojavih, kjerkoli se opazijo znaki napadov na vero. Paziti bo morali na dopise v listih, ki so veri sovražni, in sklepati odločne proteste. Zavračati bi morali z vso odločnostjo napade na svete resnice in na versko prepričanje. Sovražnik bo samo tako dolgo hodil po naših pravicah in jih teptal z nogami, dokler mu bomo pustili mi. Kadar bomo pa rekli: Stoj, dlje ti ne bomo pustili, takrat se bo pa ustavil. Kar se dogaja in kar je že bilo narjenih krivic sveti veri med nami, smo pustili in dopustili mi katoličani. Pa recite, da to ni res!

JUNIORS' CORNER

THE MAIL BAG

Dear Junior Friends,

The month of November will have rolled around when you will receive your copy of the AVE MARIA and will read the JUNIOR'S CORNER. November is the month of the POOR SOULS. I wonder how many of my Junior Friends daily say a little prayer for the Poor Souls in Purgatory! They can't help themselves any longer. We must help them with our prayers. God answers the petitions of children sooner and more readily than He heeds the prayers of the grown-ups. And if Mother and Daddy or some other loved one has already left us—why, we should pray all the more, that God will soon relieve them from the suffering of Purgatory. Remember them daily and they will pray for you when they reach the throne of God in heaven.

The month of November also brings around Thanksgiving Day. Aha! I know what you're thinking about: turkey, smothered in cranberry sauce, potica, etc. Well, that is quite all right, but do not forget for what purpose the day was set aside as a national holiday. We are reminded to thank God for all the gifts He has given us in His watchful Providence, thru the year. We all have many things to be thankful for, even some (or is it many?) gifts disguised as crosses. God is pleased when we thank Him for anything, just as you or I would be if some one thanked us for doing some favor.

I just learned some sad news. Mrs. Kobal, the kind lady who took care of our Pilgrim's Home here in Lemont and also ironed and sewed clothes for the fathers and clerics in our Seminary, died peacefully after much suffering. You are all requested to say a prayer for the repose of her soul.

THE JUNIOR FRIEND.

Dear Junior Friend,

This is my first letter, which I have written for the Juniors' Corner. First I will write a few facts about myself. I am eight years old.

I go to St. Christine's School. I am in third grade. My teacher's name is Sister M. Judith. I like my Sister very much.

Our Sisters have a new home. On October 2, Rev. Father Bombach blessed their new home. It is very nice.

I will write again another time.

Your truly,

Mary Zalec, (Euclid, Ohio)

Dear Junior Friend,

I think it's about time that I should be writing you a letter. I haven't participated in these contests for quite a long time. So just for the fun of it, I'll start again. Those other contests were very hard, but this one isn't so easy either. I just can't get some of them (the answers). Whether I can get them or not, I'll just send them in.

October's issue of the Ave Maria had many interesting letters from the boys and girls (mostly the girls, I mean), as it always has, but this time I enjoyed them more than any other time.

I noticed that few boys write to "Naš Striček," but all the girls do. I think that this is enough for this time. I am entering this month's contest. You'll find it in this letter.

Sincerely yours,

Angela Marolt, (Gilbert, Minn.)

P. S. I'll write a letter to Naš Striček next time.

A. M.

(Yes, Angela, I notice that this month's contest is quite hard. Next month I think it will be a lot easier. You certainly are giving the boys some hard raps. Boys, will you leave her get away with it? Let's see you prove that she is wrong. J. F.)

Dear Junior Friend,

I received my prize. It was very beautiful. Thank you ever so much.

I still read the Ave Maria and enjoy it immensely. I haven't time to write more.

Sincerely,

Mary Kerhin, (West Allis, Wis.)

(Well here we hear from a boy. J. F.)

Dear Rev. Father,

This is the third time that I have written to you. My godfather died from pneumonia. I asked my godmother how she felt and she told me she felt very lonesome. She asked me to stay and help her with the dishes, and I told her I could.

I am going to St. Mary's school, and am in grade eight. We have few pupils in our class: ten boys and thirteen girls. Last summer I went to summer school and I made a tool box and a bench. The teacher was Mr. Allen. He came from New York. I asked him how it is there and he said it is very nice. He will come to teach summer school next year too.

Yours truly,

John Sadar, (Pittsburgh, Pa.)

Dear Reverend Father,

This is the third time I am writing to the Ave Maria. I enjoy reading this magazine.

We had a bazaar at St. Stephen's. It was a success. I tried some things too, but, I guess I wasn't lucky enough.

I am twelve years old. I go to St. Stephen's School. Sr. M. Ewalda is my teacher. She is good to us.

I must close now. Best regards to you, Father, and to all the readers of the Ave Maria magazine, and may God bless you.

Your Junior Friend,

Veronica Zugel, (Chicago)

Dear Junior Friend,

I was very much surprised to see my name in the Ave Maria as a second prize winner and still more surprised when I received the beautiful picture. Thank you a thousand times for it. I always sell chances and buy them but I am never lucky. It seems as though this is the only place that I can be lucky.

October 5th. was Confirmation day for Panama, Sorento, New Douglas and Coffeen children. We all met at Coffeen. My brother and I were studying very hard, as if the Bishop was going to ask us all the questions, but it was easier than we thought it would be. Each one was asked just a few questions.

The name that I chose for Confirmation

was Marie, and my brother chose Joseph. Our sponsors were Mr. and Mrs. Gony, postmaster of Panama. Mrs. Gony was our teacher, and father was very much pleased with her, and he told the Bishop how she taught us. The Bishop gave her a rosary that was blessed by the Holy Father. She is very proud of it. The cross opens up and there are two little pieces of wood in it, which must be from the Holy Cross.

This is enough for today.

Your friend,

Josephine Ancel.

(Panama, Ill.)

The Ave Maria Koledar is already on sale. Did all you Juniors get a copy yet and read the Juniors' Corner? On page 195 there is an interesting article titled: Would You Be Happy?, for those girls who are wondering if they are called for the Sisterhood. All the rest of us can read it also, to see the kind of life the Sisters lead in their following of Christ.

Flashes from Rokilio, is another interesting article in the Koledar this year. Three Girl Scouts from Sheboygan give a description of a week of camp life at Camp Rokilio. In Boy Scout Briefs, written by a Scout from the troop of St. Stephen's Parish, you will learn how the Boy Scout movement was started in the United States. There is also a picture of part of the troop of St. Stephen's taken on one of their camping days in Lemont.

THEIR THANKSGIVING TURKEY

By Bro. Vincent, O. F. M.

In Dickensville, a little village near London, there lived a very poor family. They were known to the villagers as the Parker family. All the Parkers were very good, practical Catholics: both Mr. and Mrs. Parker were two earnest workers in the parish. Ma Parker, as she was affectionately called could always be counted on to help out in the various church affairs, either by going there in person and lending a hand or by sending some of her pies and cakes.

The prospects for a Thanksgiving turkey this year for the Parkers were very poor. Old Mr. Parker had had very little work for almost

a year now and with seven children to feed and clothe, it was hard enough to provide for them every day without making special costly meal on Thanksgiving Day. Ma Parker was seated by the fire place mending socks and opposite her was Dad, seated in his rocker, reading the daily paper. The children were all already in bed, for the hour was quite late. Ma broke the silence saying:

"Now, Dad, don't worry your head because there won't be a big Thanksgiving dinner. We know you'd like to give us the best you could, as you did last year. Although we will not have much, it will at least be something, while many poor people will not have a thing."

Dad answered sadly:

"Yes, you are right, Ma. The children will have to understand that Thanksgiving isn't just a day set aside for stuffing themselves up with turkey and other good things, but a day for thanking God for His Goodness. After all, we still have one another which is something to be thankful for."

Tears trickled down Ma's cheeks as she heard these brave words. As they continued talking, the two by the fire side did not know that their conversation had been overheard by the children who were not as yet fast asleep. Ann, a girl of fifteen, the oldest of the children, spoke to her younger brothers and sisters huddled around her:

"Listen kids. Dad says we can't afford a Thanksgiving dinner this year. All of us must be brave and not show them that we miss the turkey and stuff. How about it?"

"That is a good idea, Ann," replied Bill, talking softly so as not to be overheard by the two at the fire place. "We'll do our best to make them think we are happy without all that."

On Thanksgiving Day the entire family set out for the village church. Even though they were poor, they were neatly dressed. At the church entrance they were met by the pastor who told them to come to the rectory after the Mass.

When the Mass was finally over, they all went to the rectory, wondering what was in store for them. The kind Pastor met them at the door and took them into his office. Here they saw a couple of men and ladies standing

by a table on which stood a large covered basket.

The Pastor spoke to them:

"Mr. and Mrs. Jarker, in behalf of the members of this parish I want to give a token of our appreciation for all you did for this parish. I could always count on your help to keep the church clean and tidy, to lend me a hand in every need. Knowing that you did not have much money with the bread-winner out of work so long a time, I thought it would be a good idea to brighten up your Thanksgiving dinner with a turkey and other groceries. May God bless you, and make more people like you."

RAISED FROM THE DEAD—TO BE BAPTIZED

The great St. Martin, Bishop of Tours, who lived in the fourth century, is said to have been the founder of the first regular monastery erected in the kingdom of France. In this monastery, near Poitiers, he placed a young pagan, for the purpose of being instructed in the truths of the Christian religion, previous to his Baptism. Soon after, it happened that St. Martin had to set out upon a journey, and in his three days' absence the young man fell ill of a fever, and died suddenly without being baptized.

Upon his return to the monastery, St. Martin found the monks sad over this unhappy event, and about to bury the boy. He immediately went to the room in which the body was laid out ready for burial. Upon seeing it, he burst into tears and feeling himself inspired by God to work a miracle, ordered all who were present to go out of the room. Then, like another Eliseus he stretched himself upon the corpse and earnestly begged Almighty God to show mercy to the dead boy and restore him to life, in order that his soul might be washed from sin in the waters of Baptism. His prayer was heard, and the soul returned to the body of the youth. He slowly opened his eyes and began to move his limbs, until, at the end of two hours, he arose and stood before the Bishop alive and well.

When asked afterwards as to what happened after his death the boy related that no sooner had his soul left the body, than he appeared to be presented before the Sovereign Judge, who condemned him to be locked up in a horrible dungeon. Thereupon two angels stood forth and represented to the Judge that

St. Martin was pouring forth his prayers in behalf of the condemned soul, upon which the Judge ordered him to be restored to the body, which was immediately raised to life. The young man was at once baptized, and lived for many years afterwards.

The Feast of St. Martin of Tours is celebrated on the 11th of November.

CONTEST PAGE

Winner of this month's LETTER CONTEST:
Lillian J. Adamic, Burton, Ohio.

Dear Father,

I was very glad to see my first letter printed in October's Ave Maria. It is very nice of you to give us children a corner in your paper, this giving us a chance to meet each other at least on paper.

I must also thank you for the post card you sent me. You certainly must have a nice little church there! I hope to see it and visit you when I grow older.

I will enclose the money to pay for the Ave Maria the next time I write to you. There are four of us going to school and, you know, we always need one thing or another.

Maybe you would like to hear, that each one of us had a vegetable garden where we planted and hoed to raise eatables to sell, so we could buy books, pencils, etc., for school so mamma had to help us out little with money. The frost put a stop to our garden for this year. The days are also getting shorter. All I can do is to eat and wash the dishes after I come home from school.

As this is October, we pray the rosary together before we go to bed, in honor of the Blessed Virgin Mary. Next month is November, the month in which we must especially pray for the Poor Souls. Don't you think Father, that we practice charity if we pray for the Poor Souls in Purgatory? I described myself in my last letter, so I don't think it is necessary to write about myself this time.

May God bless you in all your work.

Your friend to stay,

Lillian J. Adamic.

NEW CONTEST FOR NOVEMBER

Since the contest for October was so diffi-

cult that all the contestants did very poorly, I cannot pick any one out as the winner. I am sure that you will all have better luck in the contest for November.

November 1st. is ALL SAINTS DAY, the day when everybody has his own feast day. Well, I am going to see how well acquainted you are with names of the Saints. The contest for November is to make a list of all the saints that you can find, but . . .

Here Are the Rules of the Contest

1. The names of the saints you send in must have only five letters or less, not more than five. Therefore names like Francis or Charles cannot be used.

2. Nick-names or shortened forms of names will not count. Thus Jim, or Bill cannot be used.

3. Each name can be used but once, even if there are two or more saints with the same name. Thus the name, Cyril, can be used only once, in spite of the fact that there are three St. Cyrils.

4. Neatness will be counted.

5. In case of a tie, duplicate prizes will be given.

6. The deadline for entries is November 13.

Here are the answers to last month's History Contest. Look them over and see where you missed. 1. Gun powder: Roger Bacon; 2. Muddy cloak: Sir Walter Raleigh; 3. Cat: Dick Whittington; 4. Hatchet: George Washington; 5. Spider: Robert Bruce; 6. Apple: William Tell (Everybody got this one right); 7. Printing press: William Caxton; 8. Flying machine: Wilbur Wright; 9. Egg: Christopher Columbus (Remember how he tried to make an egg stand on its point? Try it yourself.); 10. Elm trees: William Penn.

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

Obžalujem, ko vidim v listu, da Ti je dolgčas. Mi otroci smo pa res leni. Kar pozabimo na našega Strička. Tu pri nas je precej vroče, kadar imamo počitnice. Knjige in svinčniki grejo vsi spat. Zdaj smo pa začeli spet rabiti te reči. Zato bom zdaj večkrat pisala. Zdaj smo busy pri oreh in grozdju. Za dva meseca smo dobri. Brat Antonin so pa hudo prijazen človek. Meni in mojemu bratu je bilo dolgčas po njem. Jaz sem slišala, ko so moja mama brali v Ave Mariji, da so se brat Antonin tukaj na Westu drugačne govornice naučili. Saj to ni nič čudno, ko se vse tako skupaj znešeno govori. Pa končam. Pozdrav Stričku in vsem dopisovalcem.
Josie Skubic, Fontana, Calif.

Dragi Striček:—

To je moje prvo pismo. Moja mama je rekla, da moram jaz začeti pisati našemu Stričku, da bo res ratal bolj mlad. Pa tudi zato moram jaz pisati, ker je moja sestra Lena zdaj že velika. Ona bo še pisala, pa za Kramljanje na Zapečku. Jaz sem stara deset let. I am in the fifth grade in school and I also go to Sunday school. This is my fourth year in Sunday school. My teacher's name is Sister Martina. Pozdrav Stričku od mene in Lene.

Mary Robich, Presto, Pa.

Dragi Striček:—

Prav lepo Vas prosim, dovolite mi majhen prostorček v listu Ave Maria. Jaz sem učenka petega razreda v šoli sv. Cirila in Metoda. Naša č. sestra Kalista so tudi prednica naše šole. Vsi otroci težko čakamo snega. Striček, ali tudi Vi tako? Z Bogom. (Oh, kar zazeblo me je, ko sem bral od snega . . .)

Vaša Betty Horžen, Sheboygan, Wis.

Dragi Striček:—

To je moj prvi dopis v Ave Maria. Stara sem deset let in hodim v peti razred šole sv. Lovrenca. Moja učiteljica je sestra Louise Marie, ki jo imamo vsi radi. Jaz sem tudi članica Ave Maria kluba. Seje imamo dvakrat na mesec. Na 25. septembra smo šle v Providence Heights k Mariji. Na 28. oktobra bomo imele Halloween Party. O tem Vam bom pozneje pisala. Bog Vas blagoslovi.

Bernardette Supan, Cleveland, Ohio.

Dragi Striček:—

Zopet se oglašam. Danes Vam tudi pošiljam tisto obljubljeni sliko, ki ste morali tako dolgo čakati nanjo. Le-

po Vas prosim, oprostite, ker Vam je nisem poprej poslala. Nikoli nismo bile vse skupaj. Tudi na tej sliki ni navzočih dveh članic. To mi je jako žal. Slika je vzeta v Providence Heights. Bi pisala še kaj več novic, pa imam preveč nalog in nadlog. Zdaj, dragi Striček, upam, da sem Vam ustregla. Ali me oprostite, ker ste morali tako dolgo čakati? Lep pozdrav Vam in vsem mojim prijateljčkom. Ampak zdaj hočemo tudi Vašo sliko videti?? Ali boste tako dobri?? Please!!!!

Vikica iz Newburga.

Draga Vikica:—

Prav lepa hvala za sliko. Drugo bom danes dal noter, prvo pa drugič. Druga se mi bolj dopade, ker niste tako modre kakor na prvi. Ko sem pa bral, da hočete videti mojo sliko, mi je kar vroče postalo. No, če boste zelo dolgo čakale, še malo bolj dolgo kot sem jaz, boste morebiti že videle mojo sliko. Veš, tudi meni se tako godi, da nisem nikoli — ves skupaj . . . Največkrat sem raztresen po celi Ameriki, pa še po Evropi malo. Bom videl, kdaj se bom lahko bolj skupaj spravil, potem bo že kaj. Pozdrav Tebi in vsem klubaricam.

Tvoj Striček.

Dragi Striček:—

Se enkrat sem se Vam namenila napisati pismo, preden grem v šolo. Potem se bom morala spet angleško učiti. Hodila bom v šesti razred. Dolga bo moja pot v šolo. Najprej bo treba hoditi 15 minut, potem se pa eno uro voziti s šolskim busom. Tako daleč imamo v šolo od nas. Ko sem pa imela počitnice, sem pa morala maline nabirati. O, ko bi Vi vedeli, Striček, kako so maline bodeče. Ko se me trni zbadali, sem večkrat rekla: Ljubi Jezus, kako je moralo tebe boleti, ko si imel tako veliko trnjevo krono na glavi, ko še mene tako bode, čeprav so majhni ti trni. Zdaj bom še nekaj napisala za Marijin praznik: Petelinček, petelinček, boš videl, kaj bo, ker bo jutri Velka maša, bo Marija v nebesa šla. Zdaj pa končam. Pa z Bogom, Striček.

Frances Zupančič, Morgantown, Ind.

KOTIČEK *lemontskih klerikov*

"DAL GA JE NJEGOVI MATERI" (Luka, VII., 15.)

Ko se je Jezus bližal mestu Najmu, je srečal ženo in njene prijatelje. Nesli so ji pokopat edinega sina. Jezus jo pogleda z milostljivimi očmi in vidi njeno neizmerno žalost. Stopi k njej in ji reče, naj nikar ne joka. Ko je to izgovoril, je stopil k mrtvemu sinu in ga poklical, naj vstane. Sin je res vstal in Jezus ga je dal materi.

Zdaj je vprašanje: Zakaj ga je dal materi? Saj bi bila naravna stvar, da bi sin sam tekel k materi. To je res. Ampak Jezus je dal sina materi, da ona ne bi pozabila, da če bi Jezus ne bil storil, kar je, ona ne bi imela sina zopet v svojem naročju. Da, Jezus je naš Bog in brez njega ne more biti nobenega uspeha v našem življenju.

Vsaka stvar je bila ustvarjena za poseben namen. Zivali so bile ustvarjene, da bi služile človeku. Človek pa, da bi služil Bogu. Kadar bo konec življenja, se bomo vrnili nazaj v roke božje.

Zdaj bo morebiti kdo rekel: "Saj nismo brezverci, da bi tega ne vedeli. Zakaj nam pa to pripoveduješ?"

To je že res, da verujemo, ampak dostikrat se ne ravnamo po tej veri dosti natančno. Pride kdo v hišo in vpraša očeta ali mater: Kaj bo enkrat vaša hčerka, kaj bo enkrat vaš sin? In oče in mati brž pravita: Moja hčerka bo slavna pisateljica. Sin bo delal v lepem officu in žež nekaj časa bo postal velik 'boss' nad mnogimi delavci. In tako bodo še več takih reči povedali. Ko bo konec njihovega pripovedovanja, boš spoznal, da ti starši nimajo nobene prave skrbi za dušno življenje svojih otrok. Samo zemeljska sreča otrok jim je na mislih. Taki starši se prav malo ali nič ne brigajo, če otroci spolnjujejo svoje dolžnosti do Boga. Samo da imajo dosti telesne hrane in pijače. Enkrat jim bo žal, ker bodo morali pred sodnim stolom božjim dati odgovor tudi od svojih otrok, ne samo od samih sebe.

Fra. Rafael OFM.

VREME IN LETINA.

Ljudje, ki igrajo karte, imajo znano geslo: Kadar ne veš, kako bi, igraj trumf. Tako se tudi meni godi. Ne vem, o čem bi pisal, pa bom igral trumf — o vremenu bom eno rekel. S tem bom kar gotovo dobro zadel. No, vremena smo imeli letos dosti prav dobrega. Dežja in sonca je bilo, da se je treba Bogu prav iz srca zahvaliti. Zavoljo tako primerne vremena je zraslo na naši farmi letos toliko reči kot nikoli poprej. Fižola imamo jako dosti in takšnega, kakor se bere o njem v pravljici "Jack and the Beanstalk". Koruza je bila tako visoka, da bi jo celo gostje iz Lowe z zavistjo gledali. Ampak tudi plevel je letos prekosil vse dosedanje rekorde. Posebno znani "Canada Thistle". Ta nam da veliko brezuspešnega dela. Izruvati ga ne moreš, samo posekati ti ga kaže, da se ne

bo še dalje razširil.

Kmalu bi bil pozabil še nekaj omeniti. Letošnja dobra letina se je pokazala še pri eni reči. To je pa kar čudež čudežev. Vsi smo že mislili, da lemonske čebele ne bodo nikoli več prinesle domov kapljice medu. Pa so nanese letos v prav obilni meri. Čast jim.

Ko to pišem, so že minile počitnice. Spet je treba pošteno študirati. Letos imamo v našem kolegiju deset bogoslovcev. Pet jih je še od lanskega leta, pet je pa novih, ki so v septembru naredili slovesne obljube. V modroslovju so pa samo štirje kleriki. Trije od lani, eden je pa srečno končal novicijat in naredil prve obljube. Tako velika je torej naša šola. Velika nesreča nas je pa zadela s tem, da je moral ravno letos oditi od nas naš najboljši in najbolj priljubljeni profesor, namreč P. Hugo. Mi smo zgubili ž njim izvrstnega učitelja, mnogi drugi pa z nami vred dobrega spovednika, svetovalca in prijatelja. Naj mu Bog da še mnogo let, da bi mogel na svetu še veliko dobrega storiti.

Fra. Ludvik OFM.

PRESNETE ČEBELE!

O, o, o, ta presneta čebela! Spet me je pičila. Da, čebele so prav hude, kadar je vroče. Zlasti pa takrat, kadar se pretaka med. Letos so naš pridni čebelar Fr. John začeli točiti med že meseca julija. To je res nekaj izrednega in zelo zgodaj za tako delo. Imeli so pa tudi tako marljive čebele letos, da so veliko napravile in je bilo treba zgodaj na delo.

Ko se toči med, so čebele jako hude, kakor sem že rekel. Zakaj pa bi ne bile? Celo poletje pridno nosijo cvetni nektar, potem pa pride človek in jim vse vzame. No, čebele, bodo vse to pozabile, ker so dobrega srca. Zato se pa ljudje tudi niso bali priti na medeni piknik, ki je veliko obetal in tudi veliko uspeha prinesel. Nobeden ni šel domov z oteklimi ušesi ali nosom ali drugim telesnim udom. Piknik je bil že v jeseni, ko čebele pozabijo biti hude. Marsikdo je pa odnesel domov zelo povečano naročje, ker je bila sreča ž njim in je zadel veliko mero medu.

Zdaj pa pustimo čebele in med. Nam klerikom se je pridružil en sobrat iz novicijata, ki je naredil prve obljube. To je Fra. Rajmund Benkovič iz Steeltona. Zdaj bo z nami študiral filozofijo. Na njegovo mesto v novicijat je pa prišel ravno od tam, namreč iz Steeltona, nov kandidat, ki se mu sedaj pravi Fra. William Žlogar. Tudi temu želimo mnogo sreče in vztrajnosti. Samo žal nam je, da je samo eden. Bog nam daj več gorečih novincev, da bo naša samostanska družina rasla!

Fra. Martin OFM.

AVE MARIA KOLEDAR ZA 1939

hvalijo vsi, ki so ga že videli in brali. Imamo ga še v zalogi, pa ni posebno velika. Zastopniki in vsak posamezen naročnik ga lahko še dobi pri nas. Le sporočite nam.

Najlepša zahvala pa vsem zastopnikom, ki so tako hitro prijeli za delo in že toliko Koledarja prodali.

MLADA SLOVENIJA V KANADI

DOPISI IZ KADADE

Hamilton, Ont.

VSEM Slovncem, živečim v Hamiltonu in okolici, naznanjam, da ima naše društvo Slovenska Katoliška Družina svojo lepo urejeno knjižnico. Zgodaj spomladi smo dobili precej lepih knjig od P. Bernarda Ambrožiča, ki ste nam jih darovali rojaki v Združenih državah. V mesecu juliju smo pa spet dobili lepo zalogo raznovrstnih zanimivih in napetih romanov, povesti, pesmaric in tako dalje. Te so prišle od konzulata v Montrealu po posredovanju Rafaelove Družbe v Ljubljani. Poslal jih je g. konzul Naumovič in povrh še plačal vse ekspresne stroške. Vsem tem prav iskrena hvala in Bog plačaj.

Vam, dragi rojaki v Hamiltonu in okolici, so sedaj naše knjige na razpolago. V dolgih zimskih večerih vam bodo delale kratek čas, da boste pozabili svoje križe in težave in se boste tudi izobraževali ter si razširjali obzorje. Knjige so od raznovrstnih svetovno znanih pisateljev domačih in tujih. Pridno segajte po njih.

Prvo nedeljo v oktobru je pa imelo naše društvo domačo zabavo pod imenom "Vinska trgatev" pri rojaku Forjanu v St. George. Zelo mi je žal, da se sam zavoljo dela nisem mogel udeležiti te zabave. Vendar sem vesel, ko slišim, kako je bilo zares fletno na zabavi. Naš sobrat Forjan je prepustil celo hišo društvenim članom in vsem, ki so prišli na trgatev. Povedali so mi rojaki, da je bila ena soba vsa okinčana in ob steni je rasla vinska trta, vsa obložena z najlepšim grozdem. Pod trto je pa počival sodček že letošnjega pridelka ves ovit s planinskimi rožami. Izmed rož je kukala majhna pipica, pod katero je bilo treba samo kupico postaviti, pa ti je pritekla ven žlahtna kapljica sladkega mošta, ki je bil zrasel na obrežju jezera Ontario.

V drugem kotu sobe je pa naš rojak Vinko Horvat iz Toronta prav po domače raztegnil harmoniko in ob njegovi godbi je imel vsakdo

najlepšo priložnost, da si pete po mili volji nabrusi.

Pa še kaj drugih novic. Naš sobrat Mr. Zver je pred kratkim dobil iz starega kraja sina in hčer. Slišim o obeh, da sta izvrstna pevca. Jaz jih sicer še ne poznam, trdno pa upam, da se bo naše društvo zopet pomnožilo za dva dobra člana. Ker smo pri društvu zgubili eno dobro pevko z odhodom Forjanove Emice v Chicago, bo vrzel dobro popravljena z "novo" Zverovo hčerko. Dobrodošla oba!

Koliko si bo društvena blagajna opomogla z Vinsko trgatvijo, bom drugič poročal. Za enkrat naj izrečem prav iskreno zahvalo Mr. in Mrs. Forjan. Enako vsem, ki ste delali pri pripravah za zabavo in se iste udeležili. Bog povrni vsem, od mene pa sprejmite najlepši slovenski pozdrav.

Jože Starešinič.

* * *

St. George, Ont.

Spet je prišel jesenski čas. Kmalu bo utihnilo petje ptičic in lahko bomo zapeli: Prišla zima je . . . Morebiti je v tem kaj neveselega, toda mi se veselimo zime iz posebnega vzroka. Proti Božiču namreč upamo, da pride med nas zopet slovenski misijonar in bomo slišali besedo božjo v maternem jeziku. Posebno se tega veselimo mi, ki živimo na bolj oddaljenih farmah.

Prihaja mi na misel misijon iz leta 1926 v starem kraju v Dolnji Lendavi. Takrat sem bila priča ginljivemu spreobrnjenju. V soboto zvečer smo imele Marijine družabnice skupno spoved. Naenkrat se začujejo močni glasovi od zunaj. Ustavijo se pred vrati zakristije. Nekdo kliče: pustite me noter, želim k spovedi. Jaz stopim in odprem. Prileten mož stoji pred menoj in me prosi, naj ga odvedem k misijonarju, da se bo spovedal. To storim in duhovnik mi reče, naj pride. Mož gre v spovednico in po spovedi pred veliki oltar. Toda bil je tako nemiren in nezadovoljen, da se ni mogel zatajiti. Naenkrat se dvigne in gre ven. Začne kričati: Dajte mi duhovnika, ker sem velik grešnik. Nisem dobro opravil te spovedi. Kaj mi pomaga

vse moje bogastvo, moja pšenica! In je našteval vse, kar je imel. Zraven je zatrjeval, da je zamolčal grehe pri tej spovedi in da mora še enkrat nazaj. Navzoče je začela obhajati groza, kaj bo s tem človekom. Toda pride mimo domači kaplan in mož pade pred njim na kolena kakor otrok. S sklenjenimi rokami ga prosi: Spovejte me, če ste božji namestnik. Odšla sta v cerkev in mož je opravil še enkrat spoved. Ko se je po spovedi spet ustavil pri oltarju, je bil popolnoma drugačen. Bil je ves miren in sreča ter zadovoljnost sta kar odsevali od njega. Vse je gledalo vanj in dokler ni on odšel, se nihče drug ni ganil iz cerkve. Marsikdo je bil do solz ginjen.

Kaj je tega človeka dovedlo, da se je po dolgem času menda spet enkrat do čistega spovedal? Pridiga ob misijonu, ki je bila o človeškem življenju. Misijonar je namreč znal tako živo naslikati naše dušne potrebe. Mislim, da je tista pridiga ostala vsem poslušalcem v trajnem spominu. Oni mož nam je pa dal spoznati, kakšen revež mora biti človek, ki nima čiste vesti. Kot zgubljenec tava po svetu in ne najde miru nikjer, dokler se spet ne povrne k Bogu. Dobro je, da bi na to pomislil ta ali oni, ki se mu zdi imenitno, če smeši našo vero v Boga in se norčuje iz misijonov.

Zdaj naj pa še to povem, da je naša sosed

Mrs. Hrvat dobila iz starega kraja veselo novice. Njen brat O. Boleslav Ritlop je zapel svojo prvo Glorijo dne 7. septembra. Ker se ni mogla udeležiti te slovesnosti, so ji pa poslali od doma veliko slik, ki ji bodo ostale kot dragocen spomin. Tudi mi ji čestitamo, njenemu bratu pa kličemo tja v domovino: Novomašnik, bod' pozdravljen!

Naše farmarsko življenje je kar dobro in se nam, hvala Bogu, ni treba pritoževati. Dela nam ne primanjkuje, pa tudi letino smo imeli dosti dobro. Naši pridelki sicer nimajo prave cene, pa upajmo, da se kaj privzdignejo cene in nam prinesejo nekoliko več tako potrebnega zaslužka.

Ostanite zdravi vsi zvesti čitatelji lista Ave Maria!

Mrs. Baligač.

* * *

Toronto, Ont.

Jaz se nič rad ne spuščam v javnost. Zdi se mi, da imamo že kar dosti preprirov in prerekanja. Moje mnenje je, da nas mora biti tudi nekaj takih, ki se držimo v ozadju in skušamo bolj na tihem vsak svojo dolžnost kar mogoče natanko opraviti, kakor že kdo misli, da je prav. Zato ne pišem rad in se tudi tu za enkrat ne bom podpisal, pa vseeno prosim urednika, da bi natisnil te vrstice, če se mu zde vredne javnosti. Sam zase pa rad opazujem, kaj se godi okoli mene, in kako je mnenje in kakšen je duh med rojaki. Dostikrat me zaboli, ko vidim, kako čudno se nekateri zaletavajo v druge in kako čudne stvari si med seboj podtikajo.

Tako me je prav zbolelo, ko sem videl, kako je rojak iz Kirkland Laka v javnosti "razgalil" neko tukajšnjo rojakinjo in njenega moža. Na ta način si ne bomo pomagali med seboj in ne bomo prišli nikamor naprej. Ne bom se spuščal v vprašanje kompanijske in delavske unije, ki ga je dotični rojak načel. Gotovo pa je, da s takimi bodečimi opazkami v javnosti ne bo nihče nikogar preobrnil. S takim delom se doseže samo več razburjenosti in drugega nič.

Potem pa tista opazka, "da se kompanijska unija tako lepo druži z listom Ave Marija." Rad bi vedel, na kakšen način je na mestu taka bodeča opazka. Ravno list Ave Maria je imel v prejšnji številki zelo močan spis o delavstvu in potrebi unioniziranja. Nikjer nisem videl, da bi priporočal kompanijske unije. Žal, da je med

delavstvom samim toliko razcepljenosti, da dostokrat delavec sam ne ve, kaj je prav. Toda pustimo to.

Če je res dotična rojakinja hvalila kompanijsko unijo, naj sama odgovarja. Toda rad bi vedel, zakaj mora biti tega kriv ravno list Ave Maria, ki ga dotična rojakinja bere? In seveda bo po mnenju onega dopisnika kriva tudi cerkev, v katero zahajata ona rojakinja in njen mož. Kako vendar nekateri ljudje kar tjavendan obsojajo in bijejo okoli sebe, kakor bi ne vedeli, da so odgovorni za vsako besedo.

Nam je vsem dobro znano, da sta tista rojakinja in njen mož tudi člana Narodne Podporne Jednote in gotovo dobivata tudi njeno glasilo. Vsaj toliko vem, da sta bila do nedavno. Skoraj ne verjamem, da bi bila prav te dni odstopila ali bila izključena. Tudi še druge liste imata in bereta, ki niso tako na "slabem" glasu pri g. Zdravju kot je list Ave Maria. Ali se ne bi potemtakem prav tako lahko reklo, da se Narodna Jednota lepo druži s kompanijskimi unijami, ali pa vsaj njeno glasilo, ki je ali je vsaj bil tedenski gost v hiši tiste rojakinje, dočim prihaja Ave Maria k njej le enkrat na mesec?

Da se razumemo. Meni ni na tem, da bi mlatil po tem ali onem rojaku. Če hočemo stikati za tem, kaj nam na tem ali onem rojaku ne dopade, bomo imeli dosti dela in še več ga bodo drugi imeli z nami. To le verjemimo. In je mnogo reči, ki jih bo eden debelo obsojal, drug pa ne. To pa še enkrat rečem, da s takimi udarci v javnosti prav nobeni stvari ne bomo koristili. Če smo še tako goreči za kako stvar, moramo paziti na svoje besede, posebno če jih hočemo dati v javnost, drugače bomo tudi najboljše stvari več škodovali kakor koristili.

Ni bil tu moj namen, da bi zagovarjal rojakinjo ali njenega moža, tega meni ni treba, zakaj sama sta tega zmožna, če se jima treba zdi. Tudi mi ni bilo do tega, da bi jemal dobro ime Mr. Zdravju. Samo izraziti sem hotel svoje obžalovanje nad tem, da se je Mr. Zdravje tako nezdravo spraval nad stvar, ki ne more drugega doseči ko nesporazum. Tega nam pa ni prav nič treba, zakaj malo nas je in šibki smo, torej dajmo rajši iskati stvari, ki nas morejo družiti, ne pa onih, ki nas cepijo in delajo še bolj šibke kakor smo že.

Rojak iz Toronta.

St. George, Ont.

Kako hitro so minili dolgi poletni dnevi! Jaz sem pa molčala ves tisti čas in se nisem nič oglasila v listu. Skoraj sram me je, da me je Mrs. Vinčec že dvakrat prehitela. Toda dela je bilo res vedno polne roke. Na tem našem širnem polju je pa tudi bilo toliko opravka z osatom, da sem imela vse razbolene roke in peresa še v roke nisem mogla vzeti. Potem mi je pa še sestra Emica odšla v Chicago in sem kar naprej mislila nanjo. Ko je bila ona doma, je bilo vse bolj prijetno delati na našem polju, zakaj dalo se je tudi lepo zapeti. Zdaj je pa kar tiho tu, ker sama ne morem prepevati.

O društveni zabavi pri nas bo morebiti še kdo drug poročal. Jaz samo rečem, da je bilo nad vse prijetno. Rojaki, pristopajte v naše društvo, ne bo vam žal. Tako domače smo se imeli, kakor da smo bili v starem kraju. Od povsod so prišli rojaki, le iz Toronta smo imeli samo muzikanta Vinkota, ki je pa s svojo harmoniko dobro predstavljal torontsko naselbino. Vsem prav lepa hvala in Bog daj da se bi kmalu spet pri kaki taki priložnosti sešli.

Zdaj pa še par besed o nekem popotniku z visokega severa, ki neprestano roma okoli po Ontariji in skuša ljudi loviti v svoje mreže. Koncem avgusta je bil zopet pri nas. Seveda se mu ne more posrečiti, da bi naše tukajšnje rojake spravil v svoj "tabor". Mož je mislil, da bo imel več uspeha z naskokom na naše društvo. Menda je upal, da bodo člani kar zbežali iz društva, ko bodo prebrali njegov dopis. Tudi zaletavanje v našega predsednika Jožeta Starešiniča ne bo prav nič zaleglo. Mi smo imeli dovolj prilike, da smo spoznali moški in odločno katoliški značaj svojega predsednika, in zaupanja v tega moža nam ne bo omajalo nobeno podtikanje od človeka, ki sam ne ve, kaj prav za prav je. Mi bomo ostali zvesti društveni člani in Mr. Starešinič bo naš predsednik, dokler bo tukaj med nami.

Istotako želim zapisati v imenu vseh tukajšnjih rojakov, da se je oni popotnik močno zaletel, ko je skušal celo našemu misijonarju P. Bernardu nekaj nečastnega podtakniti. Mi vsi izjavljamo na svojo čast, da smo omenjenemu duhovniku globoko hvaležni za obisk in za vse delo, ki ga vrši med nami in drugod v obrambo vere in pravega slovenskega življenja. Kdor koli prihaja med nas z namenom, da bi nas učil

klicati tako kot so klicali Judje pred Pilatom: Proč s Kristusom! — bo pri nas dobil v odgovor samo en vzклик: Kristus naj živi med nami in v nas! Prav tako naj žive vsi, ki zagovarjajo in oznanjajo resnice Kristusove!

Rozina Forjan.

* * *

Kirkland Lake, Ont.

Zopet bom nekaj napisal iz naše naselbine. Najprej naj omenim, da sem nabral 37 naročnikov na Koledar Ave Maria. Prosim torej, da pošljete na moj naslov toliko Koledarjev. Kakor hitro bo mogoče, jih bom raznesel med naročnike in pobral denar. Potem vam pošljem nabrano svoto. Po pravici povem, da sem se precej obotavljal, preden sem se lotil tega dela. Skrbelo me je kako me bodo rojaki sprejemali, ko bom hodil okoli njih. Nazadnje sem se pa le ojunčil. In sedaj moram priznati, da me niso imeli za nadležnega, čeprav sem si poprej domišljeval, da me bodo kar drug za drugim pošiljali iz hiše. Bilo je pa prav obratno. Večinoma so me prav prijazno sprejeli in se radi naročili na Koledar. Samo majhno število je bilo takih, ki so me odslovili brez obljube, da bodo kupili Koledar, ko pride. Torej mislim, da je omenjeno število kaj častno za našo naselbino. Zdaj se prav iskreno zahvalim vsem, ki ste bili prijazni z mano in ste moj obisk vzeli od prave strani. Pozdravljam kar najlepše vse bralce in bralke tega lista in našega novega Koledarja.

Jože Piškur.

KANADSKIM KNJIŽNICAM Uredništvo.

Preko Rafaelove družbe v Ljubljani je prišlo od konzulata v Montrealu naslednje naročilo:

1. Knjige so bile poslane društvom in ne smejo v nobenem slučaju postati privatna last te ali one osebe.

2. Kdor si knjige izposoja, naj ve, da jih mora v kratkem času vrniti in sicer nepoškodovane. Ni prav, če kdo vzame knjige in jih potem dalje izposoja, ko jih je sam prebral. Naj jih vrne v knjižnico.

3. Ako bi iz kake vzroka knjižnice prenehale delovati, se morajo knjige izročiti konzulatu v Montreal.

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Benigen.

JUNAŠKA žrtev papeža Pija XI. — Skrajna je bila nevarnost, da izbruhne nova svetovna vojska. V tem usodepolnem trenutku je zopet 81 letni starček na Petrovem stolu pozval ves svet k molitvi za mir. Bilo je ravno na god sv. nadangela Mihaela in glas vrhovnega poglavarja vseh katoličanov je odmeval po radiju širrom sveta. Solze so mu tekale po licih, ko je govoril svoj očetovski opomin: "Milijoni ljudi so v največjem strahu, ker žuga nevarnost nove vojske. Razdejanje, kakršnega še ni bilo, bi ji sledilo. V tej uri oklepa naše srce skupnega očeta vse trepetajoče otroke. Zato še enkrat povabimo škofe, duhovne, redovnike in vse vernike, da se združijo z nami v goreči molitvi za ohranitev miru v pravici in ljubezni. Ni oborožena, pa je nepremagljiva moč molitve, s katero naj se vsi zatečejo k Bogu, v čigar rokah je usoda sveta. Naj se ohrani v teh trenutkih zupanje pri odgovornih vladajočih. Naj se mirnim potom medseboj dogovore in sporazumejo po navdihu božjem za mir kakor velevalo pravične postave in nauki sv. evangelija. Ne moremo z besedo zadosti izraziti svoje globoke hvaležnosti za molitve vsem vernikom sveta; zato z vsem srcem žrtvujemo za rešitev in mir sveta svoje življenje, ki ga je nam po vaših molitvah ohranil Gospod, da, vnovič podelil. Naj vzame Gospod življenja in smrti, ako mu je ljubo, dar našega dolgega življenja ali pa, ako je njemu drago, naj še podaljša težke dni svojega ožaloščenega in trudnega trpina. Naša žrtev bo tem bolj milostno sprejeta, ker se ravno spominjamo krotkega pa junaškega mučenca sv. Venceslava in ker se bliža praznik sv. rožnega venca, ko se bo po vsem svetu v rožnivenskem mesecu še pomnožila ta koristna in zmagoslavna molitev. Nujno smo priporočili to pobožnost, ki je že tolikrat pokazala očitno pomoč blažene Device Marije v stiskah trpečega človeštva. V zaupanju, ki je nam navdajajo te želje, podelimo vsej veliki katoliški družini in vsej človeški družbi svoj očetovski blagoslov."

NEVSTRAŠEN nastop apostolskih nemških škofov. — Skupni pastirski list nemških

škofov je bil objavljen v vseh župnijah. Vsak župnik je dobil po dva izvoda tega apostolskega lista z naročilom, da enega ohrani zase, drugega pa prebere vernikom v cerkvi. To so pa hoteli preprečiti naziji. Poslali so tajne policiste v župnišča, ki so vzeli župniku pastirski list, misleč, da bo s tem branje lista nemogoče. Župniki so vzeli s seboj v cerkev svoj izvod v nedeljo zjutraj. Povsod v vseh župnijah so prebrali skupni pastirski list vernikom v veliko začudenje in jezo nazijev. Vernike je pa globoko ganila odločnost in apostolska srčnost njihovih višjih pastirjev.

ČASNIKI o tem molče. — Edino eden, namreč "Schwarzes Korps", glasilo črne garde v Berlinu, zavrača škofove in jih imenuje "lažnike"; ker pišejo v pastirskem listu, da je Cerkev v Nemčiji preganjana. Da je to resnica, ve ves svet in zadosti jasno govore dejanja nazijev. Kaj počenjajo oni proti katoliški cerkvi v zadnjem času, je splošno znano. Kaj so storili neustrašenemu škofu Sprollu, kdo ne ve tega? S silo so ga pregnali iz njegove škofijske stolice v Rottenburgu, ga vzeli v avto in ga odpeljali v Friburg. Tam so ga enostavno izložili in ga pustili na cesti. Pri nadškofu je 68 letni prelat dobil začasno stanovanje.

ŠKOFJE izjavljajo odločno v skupnem pastirskem listu, da so za pošten in pravičen mir; toda ne marajo ga za podlo ceno namreč, da bi popustili svoja verska načela ali žrtvovali cerkvene pravice ali se sami uklonili krivičnim ukazom vlade. Škofje sklepajo svoj pastirski list z besedami: "Borimo se za krščanstvo in branimo državo in narod proti pravim sovražnikom nemškega naroda."

NA svetu se neprenehoma bije dvojna vojska — in se bo do konca sveta. Na eni strani so srditi sovražniki božji, pristaši satana Luciferja. Na drugi strani so pristaši in prijatelji vseмогоčnega Boga. Prvi hočejo ugonobiti pristaše božje ali jih vsaj odvrniti od Boga. Za to rabijo vsakovrstno orožje: besedo, tisk in kruto silo. Najprej jih skušajo pridobiti zase z zvijačo. V to jim služi beseda in tisk. Ko so jih na ta način privabili na svojo stran veliko, postanejo nasilni do drugih, ki so še zvesti Bogu. To je metoda najhujših božjih sovražnikov — komu-

nistov. — Vsakdo lahko vidi boj komunistov proti Bogu v Rusiji, Meksiki, Španiji. Najprej so agenti komunizma širili po teh deželah svoje sovraštvo proti Bogu z besedo in tiskom. Ko so dobili po zvijači moč in prišli na krmilo vlade, so nastopili z vso silo proti katoliškim kristjanom; seveda najprej proti duhovnom in redovnikom ter so jih mučili in morili hujše kot nekdanji poganski rimski cesarji. O tem so priče Rusija, Meksika in Španija. Vse to je sad in delo komunistov iz Moskve.

SPLOŠNA revolucija po vsem svetu je načrt ruskih komunistov. — Določna navodila za ta načrt v boju proti veri so za vsakega komuniste sledeča: 1.) Vsak pristaš, vsak komunist poklican v vojsko mora zavriniti sleherno vplivanje nanj od duhovnov. 2.) Prepovedana je vsaka udeležba pri kakih verskih vajah ali obredih med vojsko. 3.) Paziti mora vsak komunist, da ne bodo vojaki pod kakim vplivom Cerkve. 4.) Odkloniti moraš darove od cerkvenih organizacij. 5.) Ne nosi kakih verskih reči in ne imej katerihkoli cerkvenih knjig. 6.) Ostati moraš brezverec do konca svojih dni. 7.) Boriti se moraš proti nakani, da bi z vojsko vplival na verski čut ljudi. 8.) Ustavi se onim, ki nočejo iti na vojsko zaradi svoje vere. 9.) Zavedaj se, da je duhovnik vselej in povsod najhujši izdajalec komunistične revolucije, kakor tudi komunistične države. 10.) Tvoj ideal ali vzor bodi: splošna revolucija in popolna zmaga ateizma. — Tako se bore komunisti proti Kristusovi veri in njegovi Cerkvi. Strašen in srdit je ta boj; toda nikdar ne bodo obhajali svoje končne zmage. Kralj David je v duhu gledal vojske v sedanjem burnem življenju in je zapel: "Zakaj hrume narodi in si ljudstva umišljujejo prazne reči? Vzdigujejo se kralji zemlje in knezi se zbirajo skupaj zoper Gospoda in njegovega Maziljenca" in v slepi ošabnosti kriče: "Zdrobimo njih vezi in vrzimo s sebe njih jarem." Kaj pa Gospod? Bodo li uporniki kaj premogli zoper njega? Psalmist na to lepo odgovori: "On pa, ki biva v nebesih, se jim posmehuje, in Gospod jih zaničuje. Potem jim govori v svoji jezi in v svojem srdu jih prestraši in pretrese." Vsemogočni Bog se v svoji mogočnosti ljutim uporom smehlja. V roki ima kraljevo žezlo, ima železno palico, da udari in razdrobi upornike!

RAFAEL IN NJEGOVI PRIJATELJI

Svetopisemska povest.

V SVETEM pismu starega testamenta je nekaj zelo lepih povesti. Ena taka je o nadangelu Rafaelu, ki vam jo hočem tu pripovedovati. Je tudi nekaka ljubezenska zgodba in pusti ob koncu v človekovem srcu zelo prijetna čustva ter veliko spoštovanje do svetih reči. Nahajmo jo v Tobijevih bukvah.

Tobija je bil izvoljena duša, blag mož, rojen v gorenjem delu Galileje, v mestu, čigar razvaline se še danes vidijo. Imel je ženo Ano in dobil sina, ki mu je dal svoje ime. To je Tobija mlajši. Starša sta ga od otroških let učila, naj se boji Boga in ogiblje greha.

Prihrumela je asirska vojska in premagala Jude. Večina naroda je morala v pregnanstvo, v sužnost. Tudi Tobijeva družina je z drugimi delila isto usodo. Odpeljali so jih v Asirijo in tam so se nastanili blizu mesta Ninive.

Tudi v suženjstvu je Tobija zelo bogabojče živel. Kralj Salmanasar ga je začel rad imeti in mu je dal posebno dovoljenje, da je smel po mili volji hoditi po deželi sem in tja, kakor se mu je ljubilo. Nekoč se je v mestu Ekbatana sestal s sorodnikom Gabelom, ki ga je prosil, naj mu posodi nekaj denarja. Tobija mu je dal deset talentov in Gabelus mu je podpisal noto, potem sta se ločila.

Tobija je nadaljeval z dobrimi deli in je vsakemu rad pomagal. Prišel je pa nov kralj, ki mu je bilo ime Senaherib. Vojskoval se je z Judi, ki so bili ostali doma, in je bil od njih tepen. Ko je prišel s polomljeno vojsko nazaj v Asirijo, se je znesel nad Judi v sužnosti. Mnogo jih je dal pomoriti in izdal povelje, naj tudi Tobija pogine. Dobremu možu se je pa posrečilo, da je pobegnil in se skril z ženo in sinom vred. Štirideset dni nato so novega kralja umorili njegovi lastni sinovi in Tobija je smel nazaj na svoj dom.

Toda še vedno so pretile Izraelcem vsakovrstne nevarnosti. Skoraj vsak dan so našli koga umorjenega. Tobija se je vselej pobrigal; da je mrtvemu rojaku poskrbel primeren pokop, čeprav je bila to jako nevarna reč. Kra-

ljevi podrepaniki so smatrali tako opravilo za očiten upor. Toda Tobija se ni zmenil za nevarnost, zakaj mislil si je: Bolj je treba poslušati Boga kakor ljudi.

Pa se je zgodilo, da je stari Tobija nena doma oslepel. Zraven tega je še zgubil do malega vse premoženje in je živel v velikem siromaštvu. Toda ostal je ves vdan v voljo božjo in bil tako pobožen, da je celo njegova boljša polovica godrnjala, češ, kar je preveč je preveč.

Nekako v istem času je bilo mlado dekle Sara v daljnem mestu v veliki stiski. Njena dekla jo je bila obdolžila sedemkratnega umora. Kako to? Sara se je bila že sedemkrat poročila, pa vselej ji je ženin takoj po poroki umrl nasilne smrti. Ko je Sara slišala, da je ona obdolžena umorov, ji je šlo jako do srca. Odšla je v gornjo sobo, se zaklenila in se spustila v gorečo molitev. Takole je molila: K Tebi, Gospod, obračam svoje obličje. Gospod, oprosti me vezi te obdolžitve, zakaj Ti veš, da nisem nikoli pozelela moža in sem ohranila svojo dušo prosto vsake poželjivosti. Nikoli se nisem družila s tistimi, ki lahkomisljeno gredo skozi življenje. Privolila sem v zakon ne iz poželjivosti, ampak s strahom božjim, toda morebiti nisem bila vredna teh mož, ali pa oni niso bili vredni mene, ker si me morebiti Ti prihranil za koga drugega. Pa naj bo hvaljeno Tvoje ime, Gospod, zakaj po nevihti pošiljaš mir in za solzami vlivaš v srca veselje."

Tobija in Sara sta torej istočasno z vso zaupnostjo molila k Bogu. Oba sta tudi začutila v srcu, da bo molitev uslišana in bo Bog obema pomagal.

Stari Tobija je pozval sina in mu dal veliko dobrih nauk. Govoril mu je na srce, kako naj rad daje vbogajme, kako naj pomaga do zmage pravici in naj si ohrani čisto srce. Končno mu je dal Gabelovo noto in mu naročil, naj jo nese dolžniku ter iztirja od njega posojenih deset talentov, zakaj siromaščina je pritiskala vsak dan bolj.

Mladi Tobija se ni branil na pot, toda nič ni vedel, katera cesta vodi h Gabelu, pa se je seveda precej bal. Oče mu je dejal:

"Pojdi in si poišči zvestega vodnika, ki ti bo za primerno nagrado kazal pot."

Mladi Tobija res odide in se ogleduje za vodnikom. Zagleda lepega mladeniča, ki sto-

ji ondi in čaka prepasan, kakor da se pripravljaj-na pot. Tobija stopi k njemu in ga vpraša: "Odkod si, dobri mladenič?" "Izmed Izraelovih otrok." "Ali veš za pot, ki vodi v deželo Medijanov in k možu Gabelu?"

"Vem za pot in moža poznam."

Mladi Tobija ga povabi v hišo in ga predstavi očetu. Mladenič nagovori starega:

"Bodi vesel v Gospodu. Čas tvojega ozdravljenja je blizu. Povedel bom tvojega sina varno h Gabelu in ga bom varno privedel nazaj."

Stari je odgovoril:

"Imejta srečno rajžo in Bog bodi z vama na poti. Njegov angel naj vaju spremlja."

Mladi se je poslovil od očeta in matere ter

odšel s prijateljem, ki se je imenoval Azarija. Pes čuvaj je šel z njima.

Mati je bridko jokala, toda stari jo je potolažil rekoč:

"Ne jokaj. Sin se nama bo zdrav povrnil in tvoje oči ga bodo videle."

Prvo noč sta Tobija in Azarija prebila ob reki Tigris. Ko si je Tobija umival noge, ga je napadla velikanska riba. Azarija mu je za-

klical, naj se ne boji, temveč potegne ribo na suho. Res se mu je posrečilo. Po nasvetu prijateljevem ji je izrezal srce, jetra in žolč, češ, da je to dobra medicina.

Po dolgem potovanju sta dospela do mesta, kjer je živela Sara. Azarija je dejal Tobiju:

"Tukaj živi Raguel s svojo hčerjo Saro. Določeno je, da vse premoženje tega moža pripade tebi. Saro boš vzel za ženo. Prosi očeta za njeno roko."

Raguel ju je sprejel z odprtimi rokami in povedal, da je s Tobijem v sorodu. Vsi so plakali od veselja. Še preden so sedli k obedu, je mladi Tobija vprašal za roko Sarino. Azarija je zagotavljal Raguela, naj se nikar nič ne boji, zakaj Sara bo v dobrih rokah. Sedli so in napisali ženitveno pogodbo ter praznovali ženitovanjsko pojedino z velikim veseljem. Raguel je molil na glas:

"Usmilil si se, Gospod, teh dveh otrok edincev. Daj, da te bosta še bolj slavila."

Potem je dal Tobiju polovico svojega premoženja in določil, da prejme po njegovi smrti še drugo polovico. Potem ga je povabil, naj ostane pri njem še dva tedna.

Med tem je odšel Azarija na Tobijevo pro-

šnjo naprej k Gabelu. S seboj je imel Raguelove hlapce in kamele. Našel ga je, vrnil noto in prejel deset talentov. Gabelus je celo prišel do Raguelovega doma in se udeležil nove ženitovanske pojedine. Blagoslovil je mladega Tobijo in ga slavil kot sina zelo pravičnega moža.

Z vsemi temi dogodki se je pa seveda odsotnost mladega Tobije zelo zavlekla. Stari oče in mati sta padala doma iz skrbi v skrb. Žal jima je bilo, da sta ga bila poslala po svetu. Oče je spominjal mater, da je vodnik zvesto obljubil, da privede sina nazaj brez nezgode, toda mati je jokala kar še naprej in vsak dan stala pred hišo ter gledala, odkod se utegne pirkazati sin.

Mladi Tobija je slutil vse to, zato se je otepal vseh nadaljnjih Raguelovih vabil, naj še dalje ostane. Končno se je Raguel vdal in do-

volil, da so odšli. Seveda je odšla tudi Sara in polovico Raguelovega premoženja ž njo. Bila je velika procesija kamel, goveje živine, hlapcev in takega. Ob slovesu je Raguel dejal:

“Sveti angel Gospodov naj bo z vami na vaših potih. Naj bo vse dobro s starši in moje oči naj vidijo vajine otroke, preden umrjem.”

Saro sta pa oče in mati še posebej opominjala, naj spoštuje novega očeta in novo mater, ljubi svojega moža in bo dobra gospodinja na novem domu.

Kmalu so se približali mestu Ninive. Azarija in Tobija sta hitro stopila naprej. Mati Ana je spet sedela ob potu in s skrbjo gledala v daljavo. Ko naenkrat zagleda sina, se spusti v tek in hiti poročat možu. Azarija je naročil Tobiju, naj zahvali Boga, poljubi očeta in pomaze njegove slepe oči z žolčem ujete ribe. Pes,

ki ju je bil spremljal celo pot, je stekel naprej in kazal veselje z mahanjem repa. Stari oče se je opotekal iz hiše in ob rokah služabnikov hitel sinu naproti. Ko sta se pozdravila in poljubila, mu je sin pomazal oči in mož je takoj spregledal. Sedem dni nato je prišla Sara z ostalim spremstvom in obhajali so velik praznik sedem dni.

Končno je dejal stari Tobija mlademu:

“Kaj bova dala svetemu mladeniču za vse, kar je dobrega storil?”

Mladi je odgovoril:

“Ponudiva mu polovico od vsega, kar smo pripeljali s seboj.”

Tako sta tudi storila, toda mladenič je odklonil. Dejal je:

“Jaz sem nosil tvoje molitve k Bogu. Bil si Bogu ljub, zato te je morala skušnjava preizkusiti in utrditi. Zdaj me je Gospod poslal, da te ozdravim in rešim Saro iz rok hudobnega duha. **KAJTI JAZ SEM ANGEL RAFAEL, EDEN OD SEDMERIH, KI STOJIMO PRED GOSPODOM.**”

Moža sta se prestrašila. Padla sta po tleh. Toda Rafael je spregovoril:

“Mir vama bodi in nič se ne bojta. Bil sem pri vama po božji volji. Slavita ga in prepevajta mu čast. Zdelo se vama je, seveda, da sem jedel in pil z vami, toda jaz uživam nevidno jed. Čas je, da se vrnem k njemu, ki me je poslal. Slavita Gospoda in oznanjajta njegova čudovita dela.”

Ko je to izrekel, je bil odvezet spred njihovih oči. Cele tri ure sta slavila Gospoda. In Tobija je živel še tako dolgo, da je videl otroke svoje otrok.

Naše življenje je polno ločitev in poslavljanj. Tobijeva zgodba je zapisana v svetih bukvah nam v tolažbo. V njej je posebno ljubka vloga nadangela Rafaela, ki nas spominja našega lastnega angela varuha. Obračajmo se nanj z vsem zaupanjem!

IZ ŽIVLJENJA SIBIRSKEGA MISIJONARJA

P. Hugo.

(Dalje)

“**N**I kazalo drugega ko čakati. Ura je minevala za uro. Vprašam tega, vprašam onega, kako mu je. Vedno tišji in zamolklejši so bili njih odgovori, dokler niso popolnoma zamrli. Vsi so že obračunali z življenjem. Nato grem jaz, ki sem bil bolje napravljen, iz sani, se vstopim pred konja ter pustim drugima dvema, da se vsedeta vanje in nekoliko ogrejeta. Čez nekaj časa zopet vprašam, če so še vsi pri življenju. Slaboten “še” mi je pričal, da umrl še nihče ni. Toda kmalu sem začel sam čutiti, da omagujem v objemu presilnega mraza. Odločil sem se, da peš nadaljujem pot, če bo moč doseči kako človeško bivališče. Prašam kočijaža, v katero smer naj se

spustim, da dosežem cilj, do katerega smo bili namenjeni. Pokaže mi jo, a dostavi da smo še 21 kilometrov oddaljeni od njega.

Kljub temu jo mahnem. Nisem videl drugega izhoda. Moji udje so že odreveneli. Utrujenost in zaspanost sta me objemali. Skrajno silo sem se otresal njunega objema. Toda komaj sem naredil par nadaljnjih korakov, sem bil zopet na istem. Končno se me je začela lotevati nekaka omotica. Pred seboj sem videl bajne palače, vse razsvetljene. To so bili zadnji pol zavedni občutki. Potem sem nezavesten omahnil v sneg. Ko zopet odprem oči in pogledam okrog sebe, sem se znašel v topli postelji. Solzne oči znancev so bile vprte vame. Gospod se je usmilil svojega služabnika. Šele ko sem se malo opomogel, sem zvedel, kako sem bil rešen.

Neki mužik one vasi, v katero smo bili namenjeni, je šel v zgodnjem jutru z vozom po svojih opravkih. Pa je zapazil nekaj črnega v snegu ležati. Ker se mu je mudilo, je prvotno dejal sam pri sebi: Zvečer, ko se bom vračal, bom pogledal, kaj je. Toda neka neodoljiva sila ga je vlekla, da to takoj stori. Približal se je in spoznal, da je tisto črno mož, ki je bil videti zmrznjen. Nekaj vsakdanjega v tistih krajih. Ko se je sklonil k meni, je ugotovil, da je še življenje v meni. Dvignil me je na svoj voz in me peljal v vas. Tam ga je nekdo vprašal, kaj ima na vozu. Odgovoril mu je, da je nekega pol zmrznjenega moža našel ob potu. Dotični se približa, da vidi, kdo je bil. O, moj Bog, krikne, to je naš duhovnik! Takoj me spravi v svojo kočo. Njegova žena in otroci so vse storili, da me zopet spravijo k sebi. Moje prvo vprašanje, ko sem se zavedel, je bilo, kaj je z mojimi spremljevalci. Takoj so se vaški možje odpravili v dotično smer, da še nje rešijo, če mogoče. Našli so jih na istem mestu. Eden je bil že mrtev. Drugi je umrl naslednji dan. Le ministrant je ostal pri življenju. Toda obe roki sta mu tako zmrznili, da so mu jih morali odrezati.”

Še v nekem podobnem kritičnem položaju se je nahajal. Nekega večera dobi poročilo, da ga želi smrtno bolna žena v daljavi 160 km. Ravno pogreb bi moral imeti, ko pride sel s tem poročilom. Prijatelji so mu svetovali, naj gre šele po pogrebu na pot. On pa jim je odgovoril: “Umirajoči ne more čakati, pač pa mrtveč”

in se je takoj odpravil, mrliča je pa pustil v cerkvi, da ga pokoplje, ko se vrne. Naj nam zopet sam opiše to pot, ki je skoraj stala življenje njega in voznika.

“Vsi so mislili, da sem ob pamet. Jaz pa sem se se spričo nevarnosti, v kateri se je nahajala uboga duša, priporočil božjemu varstvu in odhittel, da ji prinesem zadnja tolažila. Trije konji so bili vpreženi v sani, a so plesale ko čoln na razburkanem morju. Vsak trenutek smo morali skozi zamete, ki jih je burja nagromadila in nam nesla sneg v obraz, da smo skoraj oslepel. Naenkrat pa se kočijaž obrne in pravi, da je zgrešil pot ter ne ve več ne kod ne kam. Zraven pretresljivo vzdihne: Ženo in otroke imam doma, ki jih ne bom več videl! Njegov obup je bil nalezljiv. Še sam sem začel obupavati. Toda hitro sem se zravnal vedoč, da bi bil obup usoden. Vprašal sem ga, kako dolgo upa, da bodo konji ta napor zdržali. Dejal mi je, da so najboljši konji, kar jih je bilo na razpolago. Na nadaljnje vprašanje, če poznajo pot, je odgovoril, da prav dobro, ker so iz dotičnega kraja, kamor sva bila namenjena. Tudi njemu je pot dobro znana, ker ni prvič na njej. Toda še nikdar v taki snežni vihri.

Dal sem kočijažu svoj kožuh, sam pa sem ogrnil volneno-žimnati plašč. — Si li že kedaj zgrešil pot v tej pušči? — Še nikdar! Prigodilo se je že, da sem se ob hudi vihri kar na gele sani vlegel in konji so sami našli pot domov. A danes je le predivje. Saj brije kot bi se zli duh sprostil svojih vezi. — Veruješ v Boga? Li ne zaupaš v njegovo neskončno previdnost? — Gotovo. — Potem obudi popolno kesanje in moli za menoj, kar ti bom narekoval! — Storil je, a nato povzel: Kaj naj počneva? Če ostaneva tu, morava umreti. — Poženi v božjem imenu. Zaupajva vanj! — Zavihtel je bič in šlo je dalje v galopu. Naenkrat začujeva iz dalje zvonjenje. Znamenje, da se bližava človeškemu bivališču. Toda on je žalostno vzdihnil: K pogrebu nama zvoni! Umreti bom moral daleč od njih, ki jih ljubim. Sneg bo moj mrtvaški prt in tuleč vihar mi bo pel nagrobno žalostinko! — Solze so me posilile. Konji so naenkrat obstali kot prikovani. Skeleča pesem biča jih ni premaknila za korak. Vzpenjali so se in penili, a naprej jih ni bilo spraviti. Vse je bilo zaman. Nakonsko so čutili, kar midva nisva vedela, da stoje pred prepadom.

Ko voznik to opazi, krikne: Zgubljena sva! Jaz v neki omotici zavzdihnem: Jezus, Marija! Nato sem zgubil zavest. Le v nekem snu sem čutil, da smo zdrsnili v prepad. Ko se spet zavedem, vidim, da smo obdani od snežnih sten in da je rešitev po človeško nemogoča. Izkopal sem se iz snežne kotline in dokopal do voznika, ki mi je jokaje zagotavljal, da je vsak trud zaman in se je treba kar na smrt pripraviti. Nato se je pokrižal in vlegel, da za večno zaspi. Jaz sem ga tresel, spodbujal in prosil, naj oprosti sani snežnih mas in vpreže konja v zlomljena ojesa. Ubogaj je, a se mu je videlo, da ga moči zapuščajo. Potem opazim, da je stena na eni strani znatno nižja. Vihar je še sneg z nje odnesel.

(Dalje prihodnjič.)

DAROVI

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ — Po \$1: B. Zelko, J. Meglen, Mrs. Mihelic, Mrs. Hrileljan, Mrs. Kvaternik, J. Turk, H. Jurkovich, M. Foys, M. Verbik, Mr. Nemanich, Mrs. Lovsin, Mr. F. Ulcar. — Po 10c: M. Bluth, F. Melavec, Mrs. Golob, M. Kapel, T. Rus, Mrs. Gilach, Mrs. Krze. — Po \$2: Mrs. I. Pancar, Mrs. J. Otrin, Mary Kobal, K. Vukovich. — Po \$2.10: Mrs. Masnig. — Po \$1.50: Mrs. Colarich, Mrs. Zbasnik. — Po \$4: Mrs. Shvajger. — Po \$1: T. Bevc, Mrs. C. Bayuk, Rev. Sprajcar.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po 50c: Mrs. Cajnar, Mrs. M. Hebein, Mrs. Martinovich, K. Bicek, Mrs. A. Oven, Mr. Gnidico, M. Mrak, M. Jarnevic, T. Bevc, R. Stih, Mrs. J. Pajik, M. Sever, Mrs. J. Janezic. — Po 71c: M. Crtalic. — Po 25c: Mrs. Zvanut, Mrs. Strnisa. — Po 30c: Mrs. A. Krizaj. — Po 35c: M. Teringer. — Po \$1: Mrs. Fink, M. Segal, A. Markusic, Mrs. Strojjan, Mrs. Jaksa, A. Knauss. — Po \$2: J. Pike.

APOSTOLAT SV FRANČIŠKA — Po \$10: Mr. A. Retel, M. Panian, A. Sporich, J. Sporich, M. Sporich, Mrs. G. Stukel, A. Markusic. — Po \$4: F. Jaksa.

ZA ŠTUDENTE — Po 25c: Mrs. Strnisa. — Po \$1: Mrs. A. Hochevar. — Po 51.50: M. Spendal.

SVETE MAŠE — Po 1: M. Bozner, F. Lamuth, B. Sedmak, A. Michaels, A. Cajnar, A. Volovlek, Mrs. Menezen, K. Bicek, Mrs. Fraus, J. Grdina, F. Cvenk, M. Gorsine, Mrs. Hrileljan, A. Potocar, M. Grahek, Mrs. Okosich, J. Stukel, Mrs. H. Maren, T. Habjan, Mrs. Fink, Mrs. Colarich, F. Barich, Mrs. Bresnick, M. Jarnevic, M. Retel, A. Tarlip, J. Koren, Mrs. Juvancic, J. Jancar, F. Vidic, M. Neisivender, J. Stern, Mrs. Florence, M. Slanovich, M. Selak, J. Udovich, M. Lunder, J. Pintar, Mrs. A. Udovich, J. Kokal, F. Gercar, Mrs. Spritzer, Mrs. Maren, Mrs. Stupnik, A. Madric, M. Simec. — Po 2: J. Kapovec, A. Mrak, Mrs. Panian, M. Mrak, C. Gersich, Mrs. Mlakar, J. Zakrajsek, M. Plut, M. Sever, Mrs. Shiltz. — Po 3: Mrs. Hebein, J. Otrin, Mrs. M. Koropec, C. Papish. — Po 4: M. Usnick. — Po 5: Mrs. Skala, Mrs. Zallar, Mrs. Sterle. — Po 6: Mrs. Petrovich. — Po 10: M. Dragman.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

BARBERTON, OHIO. — Piše Jennie Škerl, zastopnica. — Koledarja sem dobila. 55 jih je bilo. Ker še ne morem sama iti prodajat, sem naprosila Mr. Smoleta, da bi šel po hišah. In dobri mož je precej šel in skoraj vse prodal. Samo par jih je še pri meni, da jih vzamejo žene, ki me pridejo obiskat. Gotovo je pa že zdaj, da jih bo premalo. Pošljite jih še kakih 25. Moje noge se dobro zdravijo in upam, da bom kmalu spet mogla iti okoli. Bog daj, da bi mi potem zdravje ostalo trdno in stanovitno.

LEMONT, ILL. — Piše Officer. — Prav lepa hvala Mrs. Škerl, ki je tako lepo poskrbela za prodajo Koledarjev, čeprav sama ni mogla okoli. Zelo zelo velika hvala pa blagemu Mr. Smoletu, ki se je tako žrtvoval. Čast takemu možu. Tudi od drugod dobivamo ugodna poročila o Koledarjih. Tu pa tam ste malo pisano pogledali, ko so Koledarji prišli, pa ni bilo poprej nič pisma in tudi nič vprašanja, koliko jih hočete. Res je, da nismo tega storili. Kar po lanskim zapisnikom smo "uplajbali" številko za letošnjo pošiljatev v vsako naselbino. Pa nam nikar ne zamerite, ker zares ni časa za vse. Dostikrat pravimo: To in to pride na vrsto prihodnji teden. Potem pride tisti teden, pa zdrzne mimo tako hitro, kot bi samo dva dni imel. Mi zijamo za njim, ko je že za oglom, popraskamo se za ušesi in si mislimo: Pa nas je spet prevaril, zdaj je pa — prepozno. Zanašamo se pa na to, da naši zastopniki in zastopnice upoštevate naše težave in nič ne zamerite. Hvala vam!

BERKELEY, CALIF. — Piše Johana Troja. — Lepa hvala Mrs. Agnes Pirc iz Clevelanda za pozdrav in priznanje, da sem Matevža dobro ugnala. Ampak ta Matevž ni tak mož, da bi se skrnil pod posteljo pred hudo žensko in javkal. On je mož, ki stopi naprej in odločno pove, kar mu je na srcu. On je nam povedal, kar nam je šlo, me pa njemu. Saj imamo vsi svoje napake. Jaz sem prepričana, da nisem Matevža še nič prav "ugnala", pa tudi verjamem, da sva zdaj še bolj prijatelja kot sva bila

prej, preden sva se začela "uganjati" v javnosti. Tako je zdaj vse prav pri mojem srcu zavoljo onega pisanja, samo tisti knofi me še vedno malo jezijo, ki niso tam, kjer bi morali biti. No, da le na komolcih in kolenih ni odprtih, en knof sem ali tja, kajne, Matevž? Hvala, da sva prijatelja! — Tu v Californiji imamo letos tako zgodaj dež, da smo prav veseli. Prvo nedeljo v oktobru nam je tako lepo namočilo, da bodo travniki kar naenkrat zeleni. Kmetje se vsele tega, pa tudi mi drugi, da nam ne bo treba vrtov zalivati. Bog živi!

EUCLID, OHIO. — Piše Anica Kraus. — Zelo lep dan smo imeli dne 25. septembra. Vse slovenske župnije iz Clevelanda so se zbrale v Lurdu na Providence Hights. Posebno lep vtis so naredila društva Najsv. Imna mož in fantov. Veličastna je bila procesija okrog hriba. Pokazala je, koliko Slovencev se je spet enkrat skupa zbralo za versko manifestacijo. Kako so donele slovenske pesmi: Oznanil je angel, Lepa si, lepa si roža Marija, itd. Reči moram, da se Slovenci ob takih in podobnih prilikah vedno postavimo in nas morajo drugi narodi občudovati. Tisti dan smo posebno pokazali, da smo res Slovenci veliki častilci Marijini. Father Jager so imeli jako lep govor. Poudarjali so, kako se moramo katoličani vedno boriti in delovati za katoliško stvar, bodisi doma ali na cesti ali kjerkoli. Vedno in povsod moramo dokazati, da smo trdni in zvesti katoličani. Ne smemo biti mevže in polovičarji. Boriti se za korist katoličanstva je isto ko delati za božjo čast. Upam, da smo si vsi vzeli k srcu tako odločne in jasne besede.

DENVER, COLO. — Piše George Pavlakovich, zastopnik. — Pri naši fari Kraljice sv. Rožnega venca smo imeli 40 urno pobožnost, ki jo je vodil sosednji dušni pastir, naš blagi Rev. Ciril Zupan iz Puebla, Colo. Udeležilo se je pobožnosti lepo število naroda. Fr. Zupan so imeli vsako jutro jako lepo pridigo, najlepšo pa ob sklepu v torek zvečer. Čudili smo se jim, da v teh visokih letih še tako čvrsto in krepko

pridigajo. Zato se jim pa tudi najiskreneje zahvaljujemo za ves trud, ki so ga imeli z nami. Bog jih živi še mnogo let in jim daj milost, da bi še dolgo mogli delati v čast božjo in blagor duš. — Prav rad tudi berem dopise rojaka Jožeta Starešiniča iz Bartonville, Canada. Ponosen sem nanj, da ga poznam že is stare domovine in zopet v Ameriki sva bila skupaj. Prav ima, da svari rojake v Canadi, naj se ne dajo zapeljati tistim, ki skušajo širiti slabe časopise. Jože, le tako naprej. Prepričan sem, da boš mnogo dobrega storil med rojaki, ko tako odločno pišeš. Res, le ne dajmo se onim, ki nam prinašajo liste, ki nasportujejo vsemu, kar je katoliškega in božjega. Vse rojake, posebno pa te tu v Denverju, pozivljam, da se pridno naročate na list Ave Maria. Tak nabožen list nam je nujno potreben zlasti v sedanjih časih, ko se svet tako upira veri in vsemu, kar je ž njo v zvezi. List Ave Maria nam kaže pravo pot in nas uči, kje je prava sreča in zadovoljnost. Jaz sem vedno pripravljen posredovati za vsakega, ki bi si hotel naročiti ta list, da ne bo imel nobene sitnosti. Rojaki, le radi se naročajmo na ta list in ga pridno prebirajmo.

GREANEY, MINN. — Piše Rev. Sedej. — Iskreno čestitam uredniku in pisateljem novega Koledarja. Naj knjiga in njeni vzori mnogim kažejo pot do VZORA!

HIBBING, MINN. — Piše Angela Mlakar. — Če bo kaj prostora v novemberski številki, dajte noter moje najlepše pozdrave vsem bralcem in mojo željo, da bi vsak pridobil še enega naročnika. Rada bi kaj prav lepega napisala, pa saj vsi veste, da nisem študirana. V mesec november prihajamo, ki je mesec posebne tolažbe dušam v vicah. Spominja nas tudi, kako hitro minevajo leta, ki jih nikoli več ne bo nazaj. Ne bo dolgo, ko bomo tudi mi stali pred večnim Sodnikom. Pisano pa je: Bodite usmiljeni in usmiljenje boste dosegli. Ali ni torej naša dolžnost, da zlasti v tem mesecu kaj storimo za duše v vicah? Marsikdo pravi, saj imam vero, po veri se bom zveličal. Ne pozabi pa, prijatelj, da so poleg vere potrebna tudi dobra dela. Res smo vsi ustvarjeni za nebesa in poklicani, da pridemo tja gor, ali to ne bo prišlo samo od sebe. Dobra dela so neobhodno potrebna, zraven pa molitev in pridobivanje odpustkov. Med dušami v vicah si pridobivajmo zvestih prijateljic, ki nam bodo nekoč pomagale prestopiti vrata nebeškega kraljestva.

GILBERT, MINN. — Piše Angela Preglet. — Naznanjam, da je gospa Marija Shiltz na Biwabiku nevarno zbolela. Mislim, da vam ni neznan, kako dobra je ta žena. Priporočam jo v molitev. Marija Pomagaj tam v Lemontu naj jo vzame v svoje varstvo. Kadar bomo njo zgubili, bomo ž njo zgubili veliko ženo. Bog daj, da bi še dolgo ostala med nami.

CRESTED BUTTE, COLO. — Piše Barbara Sedmak. — To bi bilo treba že davno napisati, toda vsak ve, kako je težko zbrati prave misli, ko je človek ves zbeگان od nesreče. Tako je bilo z menoj, ko se je pri naših sosedovih pripetila strašna nezgoda. Njihov sin Joe Sporcich, ki je odšel v premogorov 24. avgusta, pa se ni več vrnil. Kamenje in premog se je posulo nanj, da je bil precej mrtev. Zapustil je bridko žalujoče starše in šest sester. Mati pošilja članarino za Apostolat sv. Frančiška zanj, zase in za očeta. Naj žalostna Mati božja tolaži nesrečno mater, ki še vedno joka za sinom, rajnemu pa večni pokoj pri Bogu!

FOREST CITY, PA. — Piše Mary Louch. — Nekoliko pošiljam na račun naročnine. Več ne morem sedaj, pa bom skušala pozneje. Da bi mi pa list ustavili, taka misel se mi zdi prav tako kot da bi Boga zapustila. List se mi seveda na moč dopade in sem ga vajena kot vsakdanjega kruha. Saj tudi ni čudno, ko zahaja v našo hišo že odkar je zagledal luč belega dne. Upam kljub težkim časom, da ga bom mogla obdržati še zanaprej. Pozdravljeni vsi!

WILLARD, WIS. — Piše Ludvik Perušek. — Že vse od februarja meseca me je tako nekam čudno tiščalo okoli srca. Za vzrok nisem vedel in tudi vsako premišljevanje je bilo zastoj. Ko sem pa bral septembersko številko, sem našel vzrok tistemu tiščanju. V listu sem namreč bral: KRIK, KRIK, KRIK. Zraven je

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

pa še stalo: Postoj in sprašaj svojo vest. Ko sem tisto prebral, mi ni bilo treba nič postati, zakaj moja vest je bila že sprašana. Brž sem spoznal, da sem dolžan naročnino že prav od meseca februarja. V tistem hipu se mi je posvetilo v glavi, segel sem v žep in takoj mi je odleglo pri srcu Nobenega tiščanja več. Zdaj pošiljam za nazaj in še za eno leto naprej, ker res ni prijetno, če človeka pri srcu tišči. (Ludvik, te Vaše izvrstne medicine morate poslati našemu večnemu popotniku, da bo ž njo mazal srca, koder bo hodil. Upam, da bo tudi drugim tako dobro pomagala kot je Vam. Pozdrav iz zapečka!)

LEMONT, ILL. — Piše upravnik. — En velik pozdrav pošiljam zastopniku Jakobu Draslerju v Moon Run, Pa. Ali veste, kaj je naredil? PRVI je poslal ves izkupiček od prodanih Koledarjev. Še preden so zadnji Koledarji odšli po pošti na naše zastopnike, je Jakatova pošiljatev že nazaj priromala. Imenitno. Mož sicer malo potoži, da ni šlo vse tako gladko kakor bi rad, pa je le šlo. Bog Vas živi, Jakob, in daj mnogo posnemalcev!

PRESTO, PA. — Piše Helen Robich. — Danes 5. oktobra je tukaj umrla lepo previdena s svetimi zakramenti po dvatedenski hudi boleznini blaga žena Jerica Tavčar. Bila je stara 69 let in je bila doma od sv. Volbenka med Poljanami in škofjo Loko. V Ameriki je bila 45 let. Zapušča žalostnega moža in osem otrok, sedem sinov in eno hčer. Čeravno so vsi veliki in žive sami zase, jo bodo vseeno pogrešali, ker je bila dobra mati. Bila je članica društva Krščanskih mater pri sv. Barbari v Bridgeville in še drugih katoliških društev. Tudi zvesta naročnica katoliških listov, med njimi zlasti lista Ave Maria. Vsem preostalim naše iskreno sožalje, njej pa večno plačilo pri Bogu za vsa obilna dobra dela.

SMARTNO ob PAKI, SLOVENIJA. — Piše Frančiška Tamše. — Moram potožiti žalost, ki se je pripetila meni in možu. V januariju nama je ogenj uničil hišico. Ob treh zjutraj je začelo goreti. Prihiteli so sosedje in gasilci, pa so rešili samo naju, vse drugo nama je zgorelo. Bila sva zavarovana za majhno svoto. Samo s tistim denarjem bi nama ne bilo mnogo pomagano. Pa sva se obrnila z milo prošnjo v Milwaukee med prijatelje, ki so res darovali vsak po svojih močeh. Father Schiffrer so dali cerkveno potrdilo in naju priporočili. Nabralo se je 178 dolarjev. Tudi dobri sosedje so priskočili na pomoč z lesom in vožnjo, da sva, hvala

Bogu, hišico nazaj postavila. Žali Bog pa nimam kaj v roke vzeti, ko nama je vse zgorelo. Pri tej žalosti mi je pa list Ave Maria v veliko tolažbo in se lepo zahvaljujem, da mi ga zvesto vsak mesec pošiljate. Na tem mestu se pa v vso iskrenostjo tudi zahvaljujem vsem dobrotnikom, ki so nama bili v toliko pomoč v najini nesreči. Vsi v Jezusu in Mariji najlepše pozdravljeni. Bog blagoslovi vse.

GREAT FALLS, MONT. — Piše Ignac Trunkel. — Danes sem prejel Koledarje. Pa samo pet. (Pa smo jih poslali 15, pravi upravnik.) Pa kaj je to za našo naselbino? Lansko leto sem jih prodal 16, pa sem jih še premalo imel. Prav čudno se mi vidi, da ste jih tako malo poslali. (Mogoče niso vsi skupaj potovali, pravi upravnik.) Prav bojim se, da je tisti vaš večni popotnik nekaj narobe zbrklal ali zbrčkal. (Nak, za enkrat je fant nedolžen, pravi upravnik.) Mene prav skrbi, če sem ga res jaz tako pohujšal. Ampak jaz mislim, da če bo bolj brklal, več bo prodal. Meni pa pošljite še kakih 20 Koledarjev, pa hitro, da ne bo prepozno za brklat okoli ljudi. Prodajati Koledarje ali pobirati naročnino ni kar tako. Najprej moraš pregledati hišo in vse lepo pohvaliti, potem šele omeniti svoje blago. In tedaj moraš biti zgovoren kakor kakšen mešetar. Ženskam se je treba prikupiti in biti dober ž njimi. Samo tako se dela business, drugače pa gre predrto slabo. Bodite pozdravljeni, za sedaj je dosti tega mojega prčkanja s svinčnikom.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Matevž Leskovec. — Hvala lepa za poslani Koledar. Pa ne mislite, da ga bom hvalil. Na oko je sicer kar lep, ampak brati ga še nimam časa. Preden bom pa izrekel svojo sodbo, bo moral biti prebran od konca do kraja. To se bo pa zgodilo pozneje, ko bo več časa. Pozdrav!

AVA MARIA

KOLEDAR

!!! ZA LETO 1939 !!!

**ALI GA PRI VAS IMATE?
STANE 50 centov.**